

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ που δεν φοβαται κανενα – Ο ΗΡΩΑΣ που δεν νικηθηκε ποτε

ΑΡ
30

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

·Η πανώριας Έλληνίδης Ταταμπού παλεύει και χτυπιέται με τὸν ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. ·Ο Ταρζάν πασχίζει νὰ τῆς πάρῃ τὸ μαχαίρι.

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ
ΕΠΙ ΣΚΕΠΤΕΣ

ΤΟῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Στή Ζούγκλα ᾔχουν φθάσει δυό λευκοί κακούργοι : 'Ο Μπίλλυ κι δ Στήβ, πού είναι ἀδέλφια. Μαζί τους σέρνουν μὲ τή βία και τήν ἀδελφή τους Ράντα. Μιά πανέμμορφη ἀγνή και καλόκαρδη κοπέλα. Γιὰ δδηγό τους χρησιμο-

ποιοῦν τὸν Μπούρ. "Εναν γιγαντόσωμο ἀράπη, ἐπαγγελματία δολοφόνο και λαθρέμπορο ναρκωτικῶν.*

'Ο Μπίλλυ κι δ Στήβ ἔτυχε νὰ μάθουν κάποτε ἀπὸ κάπιον σεβάσμιο γέροντα 'Ιεραπόστολο ἔνα μυστικό. Πώς

στὴ Ζούγκλα καὶ στὴν περιοχὴ τοῦ Ταρζάν, βρίσκεται μιὰ κρυφὴ τρύπα τῆς γῆς. Καὶ πώς ἔκει ζοῦσε κάποτε ἔνας κακός μάγος : ὁ τρομερὸς Ντέρ - Ἀχμάν!

Ο μάγος αὐτὸς πεθαίνοντας ἀφῆσε στὸ ύπόγειο ἀντρὸ του ἔνα μεγάλο ψεύτικο χταπόδι, φτιαγμένο ὀλόκληρο ἀπὸ μεγάλες σκαλισμένες διαμαντόπετρες!...

Μονάχα ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας" ξέρει ποὺ εἰναι ἡ κρυφὴ αὐτὴ τρύπα τῆς γῆς. Τὸ μέρος, δηλαδή, που βρίσκεται τὸ πολύτιμο «Γυάλινο Χταπόδι».

Τὰ δυὸς ἀδέλφια κι ὁ μαῦρος ὁδηγὸς κρύθονται ἔνα πρωὶ κάπου, κοντά στὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν. Καὶ στέλνουν ἔκει τὴν πανέμμορφη ἀδελφὴ τοὺς νὰ ξελογιάσῃ τὸν λευκὸ γίγαντα γιὰ νὰ μάθῃ τὸ μεγάλο μυστικὸ ποὺ τοὺς ἐνδιαφέρει...

Η Ράντα, ποὺ ἀναλαβαίνει τὴν ἀποστολὴν αὐτὴ χωρὶς νὰ θέλῃ, φθάνει στὴ σπηλιὰ καὶ συναντάει ἔκει τὴ Τζέιν.

Ἡ συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν, ποὺ πληροφορεῖται ἀπὸ τὴν ίδια, τὴν ἀγαθὴν νέα, τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς της, καταστρώνει ἔνα σατανικὸ σχέδιο:

Τρέχει ἀμέσως στὴν κορφὴ τοῦ θεόρατου πέτρινου βου-

(*) Διάθασε τὸ προηγομένο τεύχος ἀρ. 29 μὲ τὸν τίτλο : «ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ».

νοῦ καὶ λέει ψέμματα στὸν Γκαούρ πῶς ὁ Ταρζάν ἔχει ἀρπάξει μιὰ λευκὴ κοπέλλα καὶ θέλει, μὲ τὴ βία, νὰ τὴν κάνῃ συντρόφισσά του. Τοῦ λέει ἀκόμα πῶς ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας" τὴν ἔχει διώξει ἀπὸ τὴ σπηλιὰ καὶ τὸν παρακαλεῖ :

— Πρέπει νὰ ρθῆς καὶ νὰ πάρης τὴν ξένη κοπέλλα ἀπὸ τὴ σπηλιὰ μας. Νὰ τὴ σώσης ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Ταρζάν καὶ νὰ τὴ βοηθήσης νὰ ξαναβρῆ τοὺς δικούς της!...

.....

Στὸ μεταξὺ ὁ λευκὸς γίγαντας, γυρίζοντας ἀπ' τὸ κυνήγι στὴ σπηλιὰ του, βρίσκει τὴν ἀγνωστὴ λευκὴ Κόρη... Καὶ μαθαίνει ἀπὸ τὸ ίδιο τὸ στόμα της πῶς ήρθε ἀπὸ τὴν "Αμερικὴ" γιατὶ τὸν ἀγαπάει καὶ δινειρεύεται νὰ γίνη παντοτεινὴ συντρόφισσα τῆς ζωῆς του!...

.....

Σὲ λίγο ὅμως φθάνει κι ὁ Ποκοπίκο-ἀπεσταλμένος τῆς Τζέιν — ποὺ τοῦ λέει ψέμματα πῶς ὁ Γκαούρ εἰναι βαρειὰ ἀρρωστος καὶ τὸν ἀποζητάει!

"Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας" παρατάει τὴν ὅμορφη Ράντα καὶ τρέχει νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀγαπημένο φίλο του κι «ἀδελφό!»

Μὰ στὴν ἀπουσία του ὁ νᾶνος παίρνει τὴ νέα καὶ φεύ-

γουν κρυφά άπό τὸν Γκαούρ καὶ τὴν Τζέïν ποὺ παραμονεύουν κρυμμένοι κάπου κοντά στὴ σπηλιά!...

.....

‘Ο Γκαούρ, μὲ τὸ πρόσχημα πώς τροπικὴ μπόρα ἄρχισε νὰ ξεσπάῃ, παρατάει τὴ Τζέïν στὴ σπηλιά τῆς καὶ φεύγει τρέχοντας γιὰ τὸ βουνό του. ‘Από τὴν ἄρχὴ δὲν ἥθελε ν’ ἀνακατωθῆ σὲ μιὰ τόσο προσωπικὴ καὶ ἀδιαίτερη ὑπόθεσι τοῦ φίλου του.

“Ομως ἡ Τζέïν ποὺ μένει μό

νη, ἀρχίζει νὰ χτυπιέται ἡ ίδια στὸ πρόσωπο καὶ νὰ γραντζουνάτι μὲ τὰ νύχια τὸ κορμί της...

Σὲ λίγο κάποιος λόγος καὶ νει τὸν Ταρζάν νὰ διακόψῃ τὴν πορεία του πρὸς τὸ βουνό τοῦ Γκαούρ καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ σπηλιά του.

“Ἐτσι, βρίσκει τώρα ἐκεῖ τὴ Τζέïν σὲ κακὰ χάλια καὶ τὴν ἀκούει νὰ τοῦ λέη μιὰ φανταστικὴ ἴστορία: Πώς ἥλθε τὰ χαὶ ὁ Γκαούρ στὴ σπηλιά τους. Πώς τὴ χτύπησε καὶ ἀρπάζοντας τὴ λευκὴ κοπέλλα στὴν ἀγκαλιά του, ἔξαφανίστηκε!...

‘Ο Γκαούρ δίνει στὸ λευκὸ κακοῦργο γιὰ τρομερὴ ἀλωτσιά. Καὶ τὸ βραχύκανθο ὅπλο ποὺ κρατοῦσε, ξεφεύγει ἀπὸ τὰ κέρια τευ.

"Εξω φρενῶν δ Ταρζὰν ξαντρέχει πρὸς τὸ βουνό. Θέλει τώρα νὰ συναντήσῃ τὸν Γκαούρ ποὺ τὸν εἶχε έγειράσει, καὶ νὰ τὸν σπαράξῃ μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια του!"

Στὸ μεταξὺ ὁ Ποκοπίκο μὲ τὴ Ράντα, προχωροῦν κι αὐτοὶ — ἀπὸ ἄλλο μονοπάτι — πρὸς τὸ βουνό τοῦ Γκαούρ.

"Η τροπικὴ μπόρα ἔχει πιάξεστασει γιὰ καλά! Καὶ χείμαρροι νεροῦ κατρακυλᾶνε ἀπὸ τὸν χαμηλὸ μολυβδένιον οὐρανό!..."

"Ο Στήθ, δ Μπίλλυ κι δ μαῦρος Μπούρ, κρυμμένοι κάπου βλέπουν τὸ νᾶνο καὶ τὸν πυροβολοῦν. "Ο Ποκοπίκο τὸ βάζει ἥρωϊκά στὰ πόδια νὰ σωθῇ. Μὰ σὲ κάποια κοντινὴ ἀπόστασι συναντάει τὴ Χουχού ποὺ εἶχε χωθῆ σὲ μὰ τρύπα τῆς γῆς γιὰ νὰ προστατευθῇ ἀπὸ τὴ νεροποντή..."

"Ετσι, χώνεται κι αὐτὸς στὴν ἴδια τρύπα καὶ τυχαία βρίσκει ἐκεῖ τὸ μεγάλο διαμαντένιο χταπόδι τοῦ τρομεροῦ μάγου Ντέρ - 'Αχιμάν!.. Χωρὶς βέβαια νὰ ἔχῃ ξανακούση ποτὲ γι' αὐτὸ, οὔτε νὰ ξέρει τὴν ἀξία του!..."

Μὰ μὲ τοὺς πυροβολισμοὺς — δπως εἴδαμε — δ νᾶνος παράτησε τὴν δμορφὴ Ράντα γιὰ νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια. Παρουσιάζεται δύμως δ Γκαούρ! Καὶ ἀρπάζοντας τὴν δμορφὴ κοπέλλα, πασχίζει νὰ τὴν σώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν κακούργων ἀδελφῶν της, ποὺ τὸν κυνηγᾶνε πυροβολῶντας!

"Ο γιγαντόσωμος "Ελληνας

ύποχωρεῖ μὲ τὴ νέα κρεμασμένη στὴν ράχι του, ἀρπάζεται σὲ ψιὰ στιγμὴ ἀπὸ κάποιο χορτόσχοινο καὶ σκαρφαλώνει σ' ἔνα δέντρο..."

Οἱ δυὸ λευκοὶ ἀνδρες κι δ ἀράπης τὸν πυροβολοῦν πάλι. Καὶ μιὰ ἀπ' τὶς σφαῖρες τους κτυπάει τὴ Ράντα! "Από τὸ ύψος ποὺ βίσκεται τὴ σωριάζει κάτω βαρειά!..."

Οἱ κακούργοι σαστίζουν γιὰ τὸ φονικὸ ποὺ ἀθελά τους ἔχουν κάνει. "Υστερας ἀρχίζουν νὰ λογοφέρουν καὶ νὰ μαλλώνουν, κατηγορῶντας δ ἔνας τὸν ἄλλο γιὰ φονιά!..."

"Ο Γκαούρ ἐκμεταλλεύεται τὸν καυγὰ καὶ τὴ σύγχισι τους... Γλυστράει μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα ἀπὸ τὸ χορτόσχοινο ποὺ εἶχε σκαρφαλώσει ψηλά.. Καὶ σᾶν τρομακτικὸς κεραυνὸς πέφτει πάνω της!..."

"Η στιγμὴ εἶναι ἀφάνταστα τραγική!..."

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΠΕΦΤΕΙ ΝΕΚΡΟΣ !

Σὰν μανιασμένο κι ἀδάμαστο θεριδ δ θρυλικὸς "Ελληνας γίγαντας χύνεται τώρα πάνω στοὺς τρεῖς κακούργους.

"Ο ἀδικος χαμός τῆς ἄγνωστης γι' αὐτὸν, λευκῆς κοπέλη λας τὸν ἔχει ἔξαγριώσει! Τὸν ἔχει κάνει τρελλό!

"Ομως καταφέρνει νὰ συγκρατήσῃ τὴν ψυχραίμια του σάν γενναῖο κι ἔχυπνο παλικάρι ποὺ εἶναι. "Οπως εἴμαστε δλοι ἐμείς οι "Ελληνες! Καὶ γι' αὐτὸ μόνο χρυσές σε-

λίδες δόξας γράφουμε στήν αιώνια ιστορία μας!

“Ετοι και μὲ τὴν πρώτη μα τιὰ καταλαβαίνει τὶς τραγικές δυσκολίες ποὺ θάχη ν' ἀντιμε τωπίση στὴ γιγαντομαχία του μὲ τοὺς κακούργους.

“Οχι μονάχα αὐτὸς εἰναι ἔ νας κ' ἔκεινοι τρεῖς, μὰ εἰναι ἀκόμα καὶ ἄπολος! Ἐνῶ οἱ κακούργοι κρατᾶνε θανατερά πιστόλια καὶ μαχαίρια! Καὶ τὰ ὅπλα αὐτά, στὰ χέρια τῶν δειλῶν, γίνονται ἀκόμα πιὸ φοιτερά κ' ἐπικίνδυνα! .

Πρέπει λοιπὸν νὰ τοὺς τὰ πάρῃ. Νὰ τοὺς ἀφοπλίσῃ!... Γότε ίσως μόνο θὰ μπορέσῃ νὰ σωθῇ καὶ νὰ νικήσῃ!...

Μὰ δὲ Ἔλληνας ἔχει πάντα ἔνα τρομερὸ καὶ ἀκαταμάχητο ὅπλο: τὴ μεγάλη του Καρ διά!

Κ' ἡ «Καρδιά» αὐτὴ ἀτσα λώνει τὶς γροθιές τοῦ Γκαούρ. Καὶ μ' ἔνα μονάχα χτύπημα, σωριάζει κάτω τὸν κακούργο Μπίλλυ! Τοῦ ἀρπάζει τὸ βρα χύκανο τουφέκι ποὺ κρατᾷει, τὸ χτυπάει μὲ δύναμι στὸ γό νατό του καὶ τὸ οπάζει στὰ δύο!

‘Ο Στήθ, στὸ μεταξύ, ἔχει σηκώσει τὸ ὅπλο του, τὸν ση μαδεύει καὶ τραβάει τὴ σκαν δάλη!...

“Ομως ἀφάνταστα σθέλτος δ Γκούρ προφταίνει καί, του τόχρονα μὲ τὸ τράβηγμα τῆς σκανδάλης, τοῦ δίνει μιὰ δυ νατὴ κλωτσιά!...

“Ο κακούργος ἀνατρέπεται. Τὸ ντουφέκι ξεφεύγει ἀπ' τὰ χέρια του καὶ ἔκπυρόκροτεῖ!

Καὶ τὸ θανατερὸ βλῆμα, σφρίζοντας ἀπαίσια, παίρνει κα τεύθυνσι πρὸς τὸν οὐρανό!

‘Ο ἀτρόμητος Ἔλληνας κα νει ν' ἀρπάξῃ τὸ δπλο στὸν δέρα, πρὶν ἀκόμα πέσῃ κάτω!

Τὴν ίδια δμως στιγμὴ τὸν πυροβολεῖ δ γιγαντόσωμος ἀ ράπτης!...

‘Αλλοίμονο!...

‘Ο Γκαούρ βγάζει ἔνα σπα ρακτικὸ βογγητό καὶ σωριάζε ται κάτω βαρύς!

Πάνω στὰ γυμνὰ μελαψὰ στήθεια τοῦ γίγαντα καὶ ἀκρι θῶς στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς του, φαίνονται δυὸ πληγές!

Κόκκινο αἷμα ξεπηδάει ἀπ' αὐτὲς ποὺ τὸ νερὸ τῆς βροχῆς τὸ ξεπλένει κάνοντάς το ἀ μέσως τριανταφυλλί!..

‘Ο μαύρος δολοφόνος καγ χάζει τώρα:

— Πάει κι αὐτός! Χά, χά, χά!... ‘Ογδόντα τρεῖς ἔχω ξεμπερδέψει στὴ ζωή μου! Χά, χά, χά!... Κ' ἔνας αὐ τός: δύγδόντα τέσσερες!...

‘Άμεσως ρίχνει, γυρίζοντας, μὰ ματιά στοὺς συντρόφους του. Βρίσκονται ἀνάισθητοι κ' οἱ δυὸ κάτω. ‘Ο ἔνας ἀπὸ τὴ γροθιά κι δ ἄλλος ἀπὸ τὴν κλωτσιά τοῦ Γκαούρ!...

‘Η τροπικὴ μπόρα συνεχίζε ται!... ‘Ο ἀπαίσιος ἀράπτης μένει γιὰ λίγο βαθειά συλλο γισμένος. Ἐνῶ τὸ σκληρὸ κι ἀγριό βλέμμα του φωτίζεται σιγά - σιγά, παράξενα!

Τέλος, κάνει δυὸ γρήγορα βήματα καὶ σκύθοντας πάνω ἀπὸ τὸ κορμὶ τῆς χτυπημένης κοπέλλας, ἀφουγγράζεται τὴν

καρδιά της.

Καὶ νά: Τὴν ἀκούει νὰ χτυπᾷ πολὺ - πολὺ ἀδύναμα...

— Ζωντανὴ εἰναι! μουρμουρίζει χαρούμενος. Θά τὴ γιατρέψω καὶ θὰ τὴν κάνω σκάθα μου!... "Υστερα θὰ μάθω ἔγώ ποῦ βρίσκεται ἡ κρυφὴ τρύπα τῆς γῆς καὶ θ' ἀποκτήσω τὸ πολύτιμο διαμαντένιο χταπόδι!..."

Καὶ προσθέτει μὲν σαδισμό:

— Οἱ δυὸι αὐτοὶ λευκοὶ πρέπει νὰ πεθάνουν! Συνεταῖροι δὲν μοῦ χρειάζονται. Οὔτε στὰ πολύτιμα διαμάντια οὔτε στὴν δομορφὴ κοπέλλα!...

Σηκώνεται ἀμέσως καὶ ξανασκύβοντας πάνω ἀπὸ τὸν ἀναίσθητο Μπίλλυ, ἀκόμη πάει τὴν κάννη τοῦ ντουφεκιοῦ στὸ κεφάλι του. Εἰναι ἔτοιμος νὰ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη...

Τὴν ἴδια δμως στιγμὴ κάτι ἀναπάντεχο γίνεται:

Μιὰ πέτρα σφυρίζει στὸν ἄέρα! Καὶ φθάνοντας στὸν μαῦρο κακούργο Μπούρ, χτυπάει μὲ δρμὴ στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλοῦ του.

Κι ὁ φοιβερὸς δολοφόνος σωριάζεται βαρύς κάτω, βγάζοντας ἔνα ἀπαίσιο μουγγυρητό!.

Ο «ΝΕΚΡΟΣ» ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ!

Ταυτόχρονα οχεδὸν ὁ Γκαούρ πετιέται δρόθος! Ἀπὸ τὶς δυὸ πληγές τῆς καρδιᾶς του ἔξακολουθεῖ νὰ τρέχῃ ἀφθονο αἷμα!

Αὕτως εἶχε πετάξει μὲ τό-

ση ἐπιτυχία τὴν πέτρα! Αὔτος εἶχε σώσει τὸν ἀναίσθητο Μπίλλυ τὴ στιγμὴ ἀκριθῶς ποὺ δ φοιβερὸς ἀράπης ἔκανε νὰ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη!...

Μὰ εἰναι δμως ποτὲ δυνατόν;! Μιὰ σφαίρα στὴν καρδιὰ τοῦ πῆθαντος! Κι ὁ Γκαούρ εἶχε στὸ ἀριστερὸ στῆθος του δχι μιά, μᾶς δυσ πληγές!

"Αρα δ μελαψός γίγαντας ήταν νεκρός! Κ' ἔνας νεκρός δὲν πετάει πέτρες! Οὔτε σηκώνεται δρόθος!"

Κι δμως δὲν κάνουμε λάθος!

"Ο Γκαούρ, αὐτὴ τὴ στιγμὴ, βρίσκεται δλοζώντανος μπροστά μας! Μονάχα τὸ πρόσωπό του εἰναι ωχρὸ ἀπὸ τὸ πολύ αἷμα ποὺ ἔχει χάσει!"

Καὶ νὰ τί εἶχε συμβῆ:

"Η σφαίρα τοῦ μαύρου δολοφόνου τὸν εἶχε βρῆ λοξὰ κάπως. Χτύπησε δηλαδή, ἀκριθῶς στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς του, μὰ βγῆκε ἀμέσως λίγο πιὸ πέρα. Χωρὶς ν' ἀγγίξῃ τὸ πολύτιμο αὐτὸ δργανο τῆς Ζωῆς ποὺ βρισκόταν πιὸ δαθειά..."

Γι' αὐτό, ἀλλωστε, κ' ἡ μιὰ μόνο σφαίρα ποὺ δέχτηκε, τοῦ εἶχε ἀνοίξει δυὸ πληγές: Μιὰ πληγὴ, ὅταν μπῆκε ξόφαλτσα στὸ ἀριστερὸ του στῆθος, καὶ ὅλη μιὰ ὅταν βγῆκε σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σημεῖο τῆς εἰσόδου της...

"Ο γιγαντόσωμος "Ελληνας" ἔχει πολὺ γρήγορη σκέψι. Γρήγορη σὰν ἀστραπή!"

"Ετσι, σὰν δέχτηκε τὴ δο-

·Η θυμυκτουργή γιάτρισσα Χούχλα έζεταξε τὴν ἀναίσθητη δγνωστη λευκὴ κοπέλλα ποὺ ἔφερε στὴ σπηλιά της ὁ μελαψός γίγαντας

λοφονική σφαίρα τοῦ ἀράπη, κατάλασθε ἀμέσως πῶς τὸ τραῦμα του δὲν ἦταν θανατερό. Ἀντίθετα: πῶς ἦταν ἀνάλαφρο καὶ ἀκίνδυνο!

·Ἀμέσως τότε, καὶ γιὰ νὰ ξεγελάσῃ τὸν κακοῦργο, βγάζει ἔνα σπαρακτικὸ ξεφωνητὸ καὶ σωριάζεται βαρὺς κάτω, σὰν υκοτωμένος! Σᾶν νεκρός!...

Καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο σώθηκε ἀπὸ βέβαιο θάνατο!... Γιατὶ ὁ Μπούρ κρατοῦσε τὸ ὄπλο στὰ χέρια του... Κι ἂν δ Γκαούρ δὲν ἐπεφτε ἡμέσως μέ τὴν πρώτη σφαίρα πού τοῦ

ἔρριξε θὰ τὸν ξαναπυροβολοῦσε. Καὶ τότε σίγουρα πιὰ θὰ τοῦ χάριζε τὸ θάνατο!...

Ποτὲ ἄλλοτε ἔνας ἀνθρώπος ποὺ νὰ βρίσκεται σὲ τέτοια τραγικὴ θέσι, δὲν πῆρε μιὰ τόσο γρήγορη κ' ἔξυπνη ἀπόφασι!...

Μὰ δ μελαψός γίγαντας εἶναι "Ελληνας! Κι ἔνας "Ελληνας σὲ στιγμὲς κινδύνου, οὔτε δειλιάζει, οὔτε τὰ χάνει! Μὰ δείχνεται ύπεράνθρωπος! "Υπέροχος!...

ΟΤΑΝ ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΙΝΔΥΝΕΥΗ

‘Ο Γκαούρ δένει τώρα γρή γορά μὲ γερά χορτόσχοινα τούς τρεῖς ἀπαίσιους κακούργους που κοίτονται ἀναίσθητοι μπροστά του... “Υστερα σπάζει πάλι, χτυπώντας στὸ γόνατό του καὶ τὰ δυσδύπολοιπα ντουφέκια...”

Τέλος σηκώνει στὰ σιδερένια μπράτσα του τὴν μισοπεθαμένη λευκή κοπέλλα! Καὶ ξεκινάει...

Προχώρει γιὰ τὴ σπηλιὰ τῆς καλῆς μάγισσας καὶ θαυματουργῆς γιάτρισσας Χούλχας!

.....

Κάποτε φθάνει ἐκεῖ...

‘Η τερατόμορφη γερόντισσα ρίχνει μιὰ ματιὰ στὴν ἀμοιρὴ Κόρη. Καὶ μουρμουρίζει κουνῶντας θλιβερὰ τὸ κεφάλι της:

— ‘Αλλοίμονο παλικάρι μου... Δέν μοῦ φαίνεται νᾶχη πιὰ ζωή!... “Εχει χάσει πολὺ αἷμα, ή δυστυχισμένη.

‘Ο Γκαούρ εἶναι πρόθυμος νὰ θυσιαστῇ γιὰ κάθε ἀνήμπορο ἢ ἀδύναμο συνάνθρωπό του:

— Θὰ τῆς δώσω ἔγώ τὸ δικό μου αἷμα!...

‘Η Χούλχα ρίχνει κι ἄλλη μιὰ ματιὰ στὸ στήθος του. Βλέπει τὶς δυὸ κοντινὲς πληγές που φαντάζουν στὸ σημεῖο τῆς καρδιᾶς...

— “Οχι, παιδί μου!... Κ’ ἐσένα λιγοστὸ αἷμα σου ἔχει

ἀπομείνει!... “Αν στὸ πάρω θα σθήστη!... Θὰ σθήσης σάν λιχνάρι ποὺ σώνεται τὸ λαδι του!

‘Ο μελαψός γίγαντας δὲν ἔχει καιρὸν γιὰ χρόιμο. Καὶ τῆς φωνάζει δυνατὰ κι ἄγρια:

— Πάρε τὸ αἷμα μου, λοιπόν!... “Ενας ἀνθρώπος κιν δυνεύει! Τὴ ζωή μου θὰ κυττάξω ἔγώ;

‘Η καλὴ γιάτρισσα δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ ἀλλοιῶς... Κλείνει πρώτα τὶς πληγές του ὑπέροχου παλικαριοῦ. “Υστερα τῆς ἀναίσθητης λευκῆς κοπέλας που ἔχει κουθαλήσει στὴ σπηλιὰ της...”

Τέλος, χαράζει μ’ ἔνα κοφτερὸ κόκκαλο ψαριοῦ τὰ δυὸ χέρια τους. Τὰ σμύγει μὲ μεγάλη προσοχή... Κι ἀφήνει τὸ περήφανο ἐλληνικὸ αἷμα του Γκαούρ νὰ ξεχυθῇ σὰν χεὶ μαρρος μέσα στὶς φλέβες τῆς ἔτοιμοθάνατης λευκῆς!... Τῆς ὑπέροχης κ’ εύγενικῆς Κόρης!

Καὶ νά: Τὸ κέρινο πρόσωπό της ἀρχίζει, σιγά - σιγά, νὰ ροδίζῃ!... Νά ξαναπαίρην τὸ χρῶμα τῆς ζωῆς!

“Ομως τὸ ἀντίθετο ταυτόχρονα συμβαίνει στὸν Γκαούρ!... Τὸ χλωμὸ πρόσωπό του, δύσ πάει, γίνεται ἀκόμα πιὸ χλωμὸ!... “Ωσπου τέλος, παίρνει τὸ χρῶμα του κεριοῦ τῆς μέλισσας!...

— Φτάνει, μουρμουρίζει τώρα ἡ γερόντισσα. Καὶ κάνει νὰ χωρίσῃ τὰ σμιγμένα χέρια τους.

Μά δ μελαψός γίγαντας τὴ

σπρώχνει έλαφρά:

— Περίμενε άκομα, ψιθυρίζει ξεψυχισμένα. "Αν τής δώσω λίγο παραπάνω δὲν θὰ τὴ βλάψῃ!..."

"Η γιάτρισσα θυμώνει:

— "Αφήσε νὰ κάνω τὴ δουλειά μου φωνάζει. Θὰ πεθάνης τρελλέ!... Σώθηκε πιὰ τὸ αἷμα σου!..."

Ο Γκαούρ δὲν έπιμένει. Δὲν έχει τὴ δύναμι νὰ έπιμείνῃ. Είναι τόσο έξαντλημένος δύστυχος!

"Η Χούλχα χωρίζει γρήγορα τὰ χέρια τους... σηκώνεται σὲ λίγο μὲν ἀφάντα στη δυσκολία. Μόλις καὶ καταφέρνει νὰ στηρίζεται δρόθς. Τὰ πόδια του λυγίζουν σᾶν μπαμπού ποὺ τὰ φυσάει ἀέρας!

Κι δμως δ νοῦς του εἶναι στὴν ἀνήμπορη κοπέλλα:

— Κάνε ὅ,τι μπορεῖς γιὰ νὰ γίνη γρήγορα καλά, παρακαλάει τὴν καλὴ γιάτρισσα. Κι δταν συνέλθη, μὴ τὴν ἀφῆσης νὰ φύγη... Θάρθω ἔγώ νὰ τὴν πάρω...

Καὶ τρικλίζοντας σᾶν μεθυσμένος, προχωρεῖ στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιᾶς καὶ βγαίνει. ἔξω... Παίρνει τὸ μονοπάτι γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ σημεῖο ποὺ ἀφῆσε ἀναίσθητους καὶ δεμένους τοὺς τρεῖς κακούργους. Τοὺς δυὸ λευκοὺς καὶ τὸν ἀράπτη!...

Τὸ πρόσωπο τοῦ ὑπέροχου παλκαριοῦ εἶναι ἵδιο μὲν πεθαμένου! Νοιώθει φοβερὴ ζάλη!...

Τὰ δέντρα γύρω τὰ βλέπει

θολά. Σὰ νὰ τὰ κυττάζῃ πίσω ἀπὸ τζάμι ποὺ τὸ δέρνει βροχή!...

Δέν νοιώθει πιὰ καμμιὰ δύναμι! Κανένα κουράγιο!...

Πίσω του θαρρεῖ πῶς ἀκούει τὴ Χούλχα νὰ τοῦ φωνάζῃ:

— Γύρισε στὴ σπηλιά, παλικάρι μου!... Γύρισε νὰ ξαποστάσης γιὰ νὰ φτιάξῃ τὸ οικώτι σου καινούριο αἷμα!...

Μὰ δ ἀδάμαστος "Ελληνας προχωρεῖ... Συνεχίζει τὴν ἀφάνταστα δύσκολη πορεία του!...

"Ομως ζαλισμένος καθὼς εἶναι μπερδεύει τὰ μονοπάτια... Καὶ χωρὶς νὰ καταλάβῃ, ὀλλάζει κατεύθυνσι. Τραβάει γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό!

ΣΑΝ ΧΑΡΟΣ ΜΕ ΤΟ ΔΡΕΠΑΝΙ

"Ας ξαναγυρίσουμε τώρα κοντὰ στὸν Ταρζάν. Τὸν εἶχαμε ἀφήσει νὰ τρέχῃ γιὰ δεύτερη φορὰ στὴ σπηλιὰ τοῦ Γκαούρ.

Η σατανικὴ Τζέϊν τοῦ εἶχε δραδιάσει ἔνα σωρὸ ψέματα καὶ φανταστικὰ γεγονότα. Τοῦ εἶχε πεῖ πῶς δ μελαψός γίγαντας τὴ χτύπησε... Πώς ἀρπαξε τὴν ἄγνωστη λευκὴ κοπέλλα... Πώς... Πώς... Πώς...

Κι δα αὐτὰ μ' ἔνα σκοπό: Νὰ βάλη τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Γκαούρ νὰ χτυπηθοῦν... Πιστεύει πῶς δ σύντροφός της θὰ μπορέσῃ νὰ σπαράξῃ τὸν

ἀδάμαστο "Εληνα γίγαντα!..
"Ετσι θὰ μείνουν σύγουροι πιά
ἀρχοντες και κύριοι τῆς ἀπέ-
ραντης παρθένας Ζούγκλας!

"Ολ' αὐτά τὰ ψέματα ἔχουν
ἔξαγριώσει ἀφάνταστα τὸν
Ταρζάν. Καὶ τρέχει σὰν χά-
ροντας μὲ τὸ δρεπάνι του!
Λαχταράει νὰ συναντήσῃ τὸν
Γκασούρ καὶ νὰ τοῦ χαρίσῃ
τὸν μαῦρο θάνατο!...

.....

"Ωσπου τρέχοντας ἀλαφια-
σμένος φθάνει κάποτε στοὺς
πρόποδες τοῦ πέτρινου βου-
νοῦ.

Νὰ δμως: Μόλις κάνει νὰ
σκαρφαλώσῃ στὰ πρῶτα βρά-
χια, σταματάει ἀπότουα. Μὲ
σηκωμένο τὸ κεφάλι ἀντικρύ-
ζει τὴν πανώρια μελαψὴ Τα-
ταμπού ποὺ κατεβαίνοντας ἀ-
πὸ τὴν κορφή, πλησιάζει νὰ
φθάσῃ κάτω...

"Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
περιψένει λίγες στιγμὲς νὰ πη
δήσῃ καὶ τὰ τελευταία βρά-
χια. Κι ἀμέσως σὰν μανιασμέ-
νο θεριδ, χύνεται πάνω της.
Πασχίζει μὲ κάθε τρόπο νὰ
τῆς ἀρπάξῃ τὸ φονικὸ μαχαί-
ρι ποὺ σέρνει πάντοτε μαζί
της.

"Η ἀτρόμητη 'Ελληνίδα ξα-
φνιάζεται. Τῆς εἶναι ἀδύνατο
νὰ ἔξηγήσῃ τὸ παράξενο καὶ
ἀδικαιολόγητο αὐτὸ φέρσιμό
του!

"Ομως δέν κάθεται καὶ μὲ
σταυρωμένα χέρια. Παλεύει,
χτυπιέται, φωνάζει καὶ κάνει
ὅτι μπορεῖ γιὰ ν' ἀντιδράσῃ

στὴν ἀναπάντεχη ἐπίθεση τοῦ
γίγαντα!

"Ωσπου σὲ μιὰ στιγμὴ κα-
ταφέρνει ν' ἀρπάξῃ ἀπὸ τὴ
λαβὴ τὸ μαχαίρι τῆς καὶ νὰ
τὸ τραβήξῃ μὲ λύσσα.

'Ο Ταρζάν ύποχωρεῖ ἀμέ-
σως ἔνα βῆμα καὶ κάνει μιὰ
κίνησι σὰ νὰ θέλῃ νὰ τραβή-
ξῃ τὸ δικό του. Μετανοιώνει
δμως σχεδὸν ἀμέσως. Καὶ τὸ
τε μιὰ παράξενη μονομαχία
ἀρχίζει ἀνάμεσά τους.

"Η Ταταμπού πασχίζει νὰ
καρφώσῃ τὸ μαχαίρι τῆς στὰ
στήθεια τοῦ λευκοῦ γίγαντα.
ἐνῷ ἔκεινος ἀποκρούει τὴν ἐ-
πίθεσή της μὲ γυμνὰ τὰ χέ-
ρια του.

"Ετσι, καὶ μὲ ὑπέροχη τεχνὶ^{κή}, ἀποκρούει τὰ θανατερά
χτυπήματα τῆς μανιασμένης
«Κόρης τῆς Ζούγκλας». Ἐνῷ
ταυτόχρονα κάνει δτι μπορεῖ
γιὰ νὰ τῆς ἀρπάξῃ τὸ μαχαί-
ρι καὶ νὰ τὴν ἀφοπλίσῃ.

Στὶς τραγικές αὐτὲς στιγ-
μὲς ἡ ἀτρόμητη κοπέλλα ξε-
φωνίζει ἄγρια:

— "Οχι, κακούργε! 'Εγὼ
είμαι 'Ελληνίδα! Ζωντανὴ πε-
τε δέν θὰ πέσω στὰ χέρια
σου!"

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΕΙΝΑΙ ΙΠΠΟΤΗΣ

"Ο Ταρζάν καταλαβαίνει
γρήγορα τί κίνδυνο διατρέχει
ἀπὸ τὴ μελαψὴ Κόρη ποὺ
έχει μεταφρωθῆ σὲ θεριδ ἀνή-
μερο!... Βλέπει πώς γιὰ νὰ
σωθῇ ἔνας μονάχα τρόπος υ-
πάρχει; Νὰ τραβήξῃ κι αύ-

‘Ο μελαφός Γίγαντας βγαίνει άπό τη σπηλιά της Ιάστρισσας και φεύγει τρικλίζοντας σὲν μεθυσμένος άπό τὴν ἔξαντλησι. ‘Η Χούχλα τοῦ φωνάζει ἀνήσυχη ...

τὸς τὸ δικό του μαχαίρι! ...

Μὰ κι αὐτὴ τῇ φορὰ δὲν τὸ κάνει... ‘Ο Ταρζάν δὲν εἶναι ἄνοαδρος γιὰ νὰ χτυπηθῇ μὲ μιὰ γυναῖκα. Καὶ μάλιστα μὲ τὴν πανώρια αὐτὴ κοπέλλα ποὺ τόσο πολὺ θαυμάζει καὶ ἀγαπᾶ! ...

“Ετοι, καὶ γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ σκοπό του, προτιμάει νὰ κάνη κάτι άλλο. Πιὸ ἀποτελεσματικό.

Σὰν «Παληὰ ἀλεπού» ποὺ εἶναι, ξέρει πολλές πονηριές.

Καὶ νά: Γυρίζει ἔσφινικά κι ἀπότομα, τὸ βάζει στὰ πόδια καὶ τρέχει τάχα νὰ σωθῇ! ..

‘Η Ταταμπού πέφτει στὴν παγίδα κι ἀρχίζει νὰ τὸν κυνηγάῃ. Σφίγγει μὲ λύσσα τὴ λαβὴ τοῦ μαχαίριοῦ τῆς ξεφωνίζοντας ἄγρια:

— Θὰ σὲ σκοτώσω, κακοῦργε! ... Εἶναι ἀμαρτία νὰ ζῇ ἔνα τέρας σὰν κ' ἐσένα! ...

Μὰ δὲ Ταρζάν, καθὼς τρέχει, σταματάει πάλι ξαφνικά κι ἀπότομα. Καὶ κρύθεται μὲ βιάσι πίσω ἀπ' τὸν χοντρὸ κορμὸ κάποιου δέντρου! ...

‘Η μελαψή ‘Ἐλληνίδα, ποὺ δὲ κορμὸς τοῦ δέντρου τῆς κλείνει τὴ θέα, δὲν καταλαβαίνει πώς δὲ ἀντίπαλός τῆς ἔ-

χει σταματήσει καὶ κρυφτῆ πίσω ἀπ' αὐτόν. Νομίζει πώς συνεχίζει τὸ «ἄνανδρο» φευγιό του...

Καὶ τρέχοντας, προσπερνάει τὸ δέντρο γιὰ νὰ τὸν κυνηγήσῃ καὶ νὰ τὸν φθάσῃ... .

Αὐτὸ ἥτανε...

Ο λευκὸς γίγαντας βρίσκεται τώρα πίσω της. Καὶ μ' ἔνα ύπεράνθρωπο πήδημα φθάνει κοντά της. Τῆς ἄρπάζει ἀμέσως τὸ μαχαίρι καὶ τὸ ἐκσφενδονίζει μακρυά.

Ἀμέσως μὲ τὴν ἀριστερὴν παλάμη χουφτιάζει καὶ κρατάει γερά τοὺς δυὸ καρποὺς τῶν χεριῶν της. Ἐνῶ μὲ τὸ δεξὶ χέρι τραβάει ἀπὸ τὴν ζώνη τὸ μαχαίρι του...

Καὶ προχωρεῖ σέρνοντας τὴν ἀμοιρὴν Ταταμπού πρὸς κάποιο γιγαντιαίο δέντρο.

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα χτυπιέται καὶ οὐρλιάζει μὲ ἀφάνταστη λύσσα :

— Μὲ ξεγέλασες, κακοῦργε!... “Ἐπεσα ζωντανὴ στὰ χέρια σου! Δῶσε μου τὸ μαχαίρι σου νὰ σκοτωθῶ μονάχη!...

Καὶ μὲ φοθερὴ μανία δαγκώνει τὸ σιδερένιο χέρι τοῦ γίγαντα ποὺ κρατάει τοὺς δυὸ καρποὺς τῶν χεριῶν της. —

Τὸ στόμα καὶ τὸ πρόσωπο τῆς Ταταμπού βάφονται κόκκινα ἀπὸ τὸ αἷμα του! Ο Ταρζάν πονάει ἀφάνταστα ἀπὸ τὰ δόντια της, ποὺ μπήγονται βαθείᾳ μέσα στὶς σάρκες του... Κάνει φριχτές γκριμάτσες πόνου...

“Ομως, τὸ τρομακτικὸ σφί-

ξιμο τοῦ κομμάτιασμένου τοῦ χειριοῦ, καθόλου δὲν χαλαρώνει. Ἐξακολουθεῖ νὰ κρατάγεται τὰ δυὸ χέρια τῆς ἑξαγωμένης Κόρης.

Τέλος, καὶ σέρνοντας πάντα τὴν Ταταμπού, τὴν φέρνει κοντά στὸν κορμὸ τοῦ αἰωνόβιου δέντρου. Ἀπὸ τὰ τεράστια κλαδιά του κρέμονται ἀμέτρητα χορτόσχοινα.

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΑΝΑΝΔΡΟΣ ΑΠΑΓΩΓΕΑΣ

“Ἐτσι καὶ μὲ τὸ μαχαίρι ποὺ κρατάει στὴ δεξιά του παλάμη, κόθει ἔνα ἀπὸ αὐτά. Καὶ μὲ μεγάλη δυσκολία καταφέρνει νὰ τῆς δέση τὰ χέρια.

Εὔκολα τώρα τῆς δένει, μὲ σλλὸ χορτόσχοινο καὶ τὰ πόδια! Ἡ δύναμι τοῦ λευκοῦ γίγαντα εἶναι ύπεράνθρωπη.

Τέλος, ξαναθάζει στὴ θηκὴ τῆς ζώνης του τὸ μαχαίρι καὶ τὴν ρωτάει:

— ‘Ο Γκαούρ εἶναι πάνω στὴν κορφὴ τοῦ θουνοῦ σας;

‘Ἡ πανώρια Ταταμπού τὸν κυττάζει μὲ ἀφάνταστο μῆσος :

— “Ἄν ἦταν ἐκεῖ θᾶχε ἀκούσει τὶς φωνές μου! Θά φτερούγιζε κάτω σάν ἀητός. Καὶ δὲν θά ζούσες τώρα γιὰ νὰ μὲ ρωτᾶς!...

‘Ο Ταρζάν καγχάζει:

— Χά, χά, χά!... Τόσο πολὺ νομίζεις πώς σὲ ἀγαπάει ;! Χά, χά, χά!... Μάθε λοιπὸν κάτι ποὺ θά σου πῶ καὶ σίγουρα θ’ ἀλλάξης γνώμη!.

Καὶ τῆς ἔξηγει μὲ φωνὴ ἡ-

ρεμή :

— Ό «άγαπημένος» σου ήρθε, πρίν λίγο, στή σπηλιά μου!... Χτύπησε δάνανδρα τή Τζέιν!... Κι' άρπάζοντας μιά πανέμορφη λευκή κοπέλλα που βρισκόταν έκει, έξαφανίστηκε!...

Καὶ προσθέτει, ἀγριεύοντας ἀπότομα καὶ τρίζοντας μὲ λύσσα τὰ δόντια του :

— Γι' αὐτὸν ήρθα ἔδω! Γιὰ νὰ τὸν βρῶ καὶ νὰ λογαριαστῶ, μιὰ γιὰ πάντα, μαζί του. Ἀν δὲν τὸν σπαράξω αὐτὴ τῇ φορά, θὰ καρφώσω ἐγὼ δὲν ιδιος τὸ μαχαίρι στὴν καρδιά μου!...

Καὶ καγχάζοντας πάλι εἰρωνικά, μουρμουρίζει:

— Χά, χά, χά!... Μὰ αὐτὸς ποιὸς ξέρει τώρα σὲ ποιὰ σπηλιὰ θὰ διασκεδάξῃ μὲ τὴν διμορφη λευκή κοπέλλα!... Χά, χά, χά!...

«Η Ταταμπού ποὺ τὸν ἀκούει, μαρμαρώνει! Κυττάζει γιὰ λίγες στιγμές χαμένα τὸ λευκό γίγαντα. Καὶ τοῦ λέει:

— Πᾶψε νὰ γελᾶς, ἀγανδρε!... Ό Γκαούρ εἶναι «Ελληνας! Δὲν χτυπάει ποτὲ γυναῖκες!... Ούτε άρπάζει διμορφες κοπέλλες!... Ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ περισσότερο κι' ἀπὸ τὴ ζωὴ μου! Καὶ τοῦ τὸ ἔχω πῆ ἀμέτρητες φορές!... Τὸ ίδιο μὲ ἀγαπάει κι' ἔκεινος!... Κι' ὅμως πάντοτε κατάφερε νὰ δαμάζῃ τὸν πειρασμό!... Ποτὲ δὲν ἄγγιξε τὸ χέρι μου!

«Η ύπεροχη 'Ελληνίδα δείχνει ἀφόνταστο ψυχικό μεγαλεῖο! 'Ο Ταρζάν νοιώθει μπρο

στὰ της νὰ χάνη τὸ ἀνάστημά του. Νὰ γίνεται μικρός, ἀσήμαντος, τιποτένιος!...

Καὶ προσπαθεῖ τώρα νὰ δικαιολογηθῆ:

— Δὲν λέω ψέματα, Ταταμπού!.. Εἶναι ἀλήθεια πῶς δὲ Γκαούρ ήρθε στὴ σπηλιά μας. Εἶδα μὲ τὰ μάτια μου τὸ χτυπημένο πρόσωπο καὶ κορμὶ τῆς Τζέιν!.... Ή λευκή ξανθειά κοπέλλα ποὺ βρισκόταν έκει, ἔλλειπε. Ή Τζέιν μοῦ είπε πῶς δὲ Γκαούρ τὴν άρπαξε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἔφυγε τρέχοντας! Ποιός ἀλλος θὰ μποροῦσε νὰ τὴν πάρη;

Η ΜΕΓΑΛΗ «ΚΥΡΙΑ»!

«Η πανώρια «Κόρη τῆς Ζούγκλας» ποὺ τὸν ἀκούει, μένει γιὰ λίγες στιγμές θαθειά συλλογισμένη:

Καὶ νά: Ξαφνικά θυμάται τὴν ἐπίσκεψι τῆς Τσίτας!... «Ἐτσι, πιάνει τὴν ἄκρη κι' ἀκολουθῶντας μιὰ ὀλόκληρη σειρὰ συλλογισμῶν, φαντάζεται τὸ σατανικό καὶ καταχθόνιο σχέδιο τῆς Τζέιν. Καὶ λέει στὸν «Αρχοντα τῆς Ζούγκλας :

— Τὸ πρωΐ σκαρφάλωσε πάνω στὴ σπηλιά μας ἡ μαῖμοῦ τῆς συντρόφισσάς σου. Κάτι προσπαθοῦσε νὰ πῆ στὸν Γκαούρ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν καταλάβῃ... «Τσερερά τὸν πῆρε κι' ἔφυγαν... Σίγουρα ἡ Τζέιν θὰ τὴν εἴχε στείλει. Αὐτὴ θὰ τοῦ ἔστησε κάποια παγίδα... Αὐτὴ θὰ ἔ-

ξαφάνισε, μὲ κάποιον τρόπο, καὶ τὴ λευκὴ κοπέλλα ποὺ λέες... "Υστερα θὰ χτυπήθηκε καὶ θὰ γρατζουνίστηκε μονάχη γιά νά ἐνοχοποιήσῃ τὸ μελαψό παλικάρι!..

— Καὶ γιατί νά τὰ κάνη δλ' αὐτά; ρωτάει δ Ταρζάν.

"Η Ταταμπού ἔχει τὴν ἀπάντησι ἔτοιμη στὴν ἀκρη τῶν χειλιών τῆς :

— Γιά νά σὲ βάλη νά χτυπηθῆς μὲ τὸν Γκαούρι!...

Καὶ προσθέτει γελῶντας εἰρωνικά :

— Χά, χά, χά!.. Μὰ τόσο κουτὴ εἶναι λοιπὸν ἡ συντρόφισσά σου! Βάζει τὸ «λύκο» νά παλέψῃ μ' ἔνα «λιοντάρι»; Χά, χά, χά!...

"Η εἰρωνεία τῆς μελαψῆς "Ελληνίδας ξεπερκάει τὰ δρια τῆς ἀνοχῆς! "Η πορομοίωσι ποὺ ἔκανε, ἔξαγριώνει ἀφάνταστα τὸ λευκό γίγαντα!

Καὶ καθὼς βρίσκεται δεμένη χειροπόδαρα κάτω, σκύβει ἀγριος πάνω τῆς καὶ μουγγρίζει σάν λαβωμένο θεριό:

— Πρόσεξε πώς μιλᾶς, τιποτένια!.. "Η Τζέϊν εἶναι μιὰ "Αρχόντισσα! Μιὰ «Κυρία» μὲ ἀνατροφή! Δέν θὰ μποροῦσε ποτὲ νά κάνη ίις προστυχές ποὺ φαντάζεσαι ἔσύ!..

Κι' ἔξω φρενῶν σηκώνει τὴν πανώρια Κόρη στὰ χέρια του καὶ προχωρεῖ, παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὴ μακρινὴ σπηλιά του, μουρμουρίζοντας :

— "Αφοῦ μιλᾶς ἔτοι, θὰ τιμωρηθῆς σκληρά!.. Θὰ σὲ παραδώσω στὴ Τζέϊν! Θὰ ιοῦ

βγάλη τὰ μάτια!..

"Η Ταταμπού χαμογελάει μὲ τὴν ἵδισ πάλι εἰρωνεία:

— Μεγάλη τιμή!... Μεγάλη τιμή γιά μένα νά μου βγάλη τὰ μάτια μιά... Κυρία! Μιὰ «Κυρία» μέ... ἀνατροφή!..

"Ο Ταρζάν καταλαβούνει τὴ γκάφα του. Λέξι δέν βγάζει γιὰ νά τῆς ἀποκριθῆ!..

Μόνο τρίζει τὰ δόντια καὶ συνεχίζει τὴν πορεία του κάτω ἀπὸ τὴν τροπικὴ μπόρα καὶ τὸν ἀτέλειωτο κατακλυσμὸ ποὺ γίνεται...

Ο ΆΛΛΟΣ «ΕΑΥΤΟΣ» ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

"Αν ἔνας ποιητής ἥθελε νὰ περιγράψῃ τὴν ἀφάνταστα δυμορφὴ Ταταμπού, θὰ ἔλεγε πώς μοιάζει μ' ἔνα μυρωμένο ξωτικό λουλούδι τῆς Ζούγκλας!..

Τὰ μάτια τῆς λάμπουν σάν δυὸ μεγάλα μαυροπράσινα πετράδια!.. Σγουρά μακριά μαλλιά χύνονται στοὺς ώμους τῆς σάν καταρράχτες ἀπὸ λυωμένο κατράμι! Τὰ σαρκώδικα χείλια τῆς ἔχουν τὸ χρῶμα τοῦ γινωμένου βύσσινου!

"Η ἀνάσσα τῆς θυμίζει λουλουδιασμένη ἄνοιξι!.. Καὶ το μελαψό δέρμα τῆς ἔχει τὴ θαυμάδα τοῦ δνείρου!..

"Ολες οἱ δμορφίες τοῦ κόσμου ἀγκαλιάστηκαν γιά νὰ γεννηθῇ τὸ ύπεροχο αὐτὸ πλάσμα!..

"Ο Ταρζάν τὴ νοιώθει σάν ἀναμμένο κάρβουνο στὴν ἀγκαλιά του! "Η ἀνείπωτη δ-

μορφιά της τόν μεθάει! "Η χάρι της τόν συνεπαίρνει! Τὸ ἄρωμά της τοῦ σαλεύει τὸ λογικό!..."

"Ετοι, σιγά-σιγά, ξνας άλλος άνθρωπος! "Ένα δάπανιο κτήνος, άρχιζει να ξυπνά μέσα του!..."

‘Ο καλός, δέ εύγενικός, δέ περιήφανος, δέ μεγαλόκαρδος Ταρξάν, σθήνει... Χάνεται σάνη καπνός που τὸν φυσσάει ἀνάλαφρο ψεράκι!..

Καὶ στὴ θέσι του παρουσιάζεται. δ κακοῦργος Ναζράτ. Ὁ ἄλλυς ἔαυτός του!...

Στὰ στήθεια τοῦ ὑπέροχου λευκοῦ γίγαντα ξυπνάει ἡ μεγάλη κι' ἀγιάτρευτη ἀγάπη του γιὰ τὴν πανώρια Ταταμπού!... Καὶ γίνεται ἔνας ἐντελῶς διαφορετικός ἀνθρωπός!

“Ομως, καθόλου δὲν φταίει γιά τη μεταμόρφωσι αύτη. Γιατί δὲν ήτη θέλει. Δὲν τήν αισθάνεται!...

"Ετσι, σάν «Ναζράτ» πού
έχει γίνει τώρα, δλλάζει άμε-
σως και άπόφασι. Και λέει
στήν άμοιρη Κόρη:

— Μετάνοιωσα!... Δέν θά
σε πάω στή Τζέν!... Θά σέ
κλείσω σε μιά κρυφή σπηλιά!
Έκει θά σέ κάνω παντοτεινή
θασιλίσσα της καρδιάς μου!...

‘Η Ταταμπού, δεμένη καθώς
βρίσκεται στά χέρια του, μουγ
γρίζει μὲν μίσος καὶ λύσσα:

— Κακοῦργε!... ‘Ο Γκαούρ
θά μ’ ἔκδικηθή!...

Ο Ταρζάν — Ναζράτ δηλαδή — δέν της ἀποκρίνεται. Μόνο προχωρεῖ πιὸ γρήγορα τώρα...

"Ετσι σὲ λίγο φθάνει στὸ στενὸ χορταριασμένο θνοιγμα μιᾶς κρυφῆς σπηλιᾶς. Στα- ματάει ἐκεῖ καὶ περνάει μὲ μεγάλη δυσκολία μέσα. Καὶ στὸ σκοτεινὸ θάθος τῆς ἀφή- νει κάτω τὴ δεμένη μελαψὴ Κόρη...

— Περίμενέ με, τής λέει.
Τρέχω νά σκοτώσω τὸν Γκα-
ούρ!... Καὶ θὰ γυρίσω γρήγο-
ρα!... "Οσο γιὰ τὴ Τζέιν, δὲν
θέλω νά τὴν ξαναδῶ!... 'Εσε-
να μονάχα ἀγαπῶ καὶ θὰ σὲ
κάνω συντρόφισσα τῆς ζωῆς
μου!... 'Εσύ θὰ γίνης ή 'Αρ-
χόντισσα τῆς Ζούγκλας!..."

‘Η Τατάμπου νομίζει πώς
έχει μπροστά της τὸν Ταρ-
ζάν. Δεν ξέρει ή άμοιρη τὴν
ἀλλαγή που γίνηκε μέσα του.
Και μουγγιρίζει πάλι μὲ λύσ-
σα, μὰ καὶ μὲ ἀπόγνωσι:

— Κακοῦργε!... Ο Γκαούρ
θὰ μ' ἔκδικηθῇ!...

‘Ο μεταμορφωμένος γίγαντας καγχάζει τώρα παράξενα και βραχνά... Τέλος βγαίνει από τό χορταρισμένο άνοιγμα τής κρυφῆς σπηλιᾶς και τρέχει ψάχνοντας τήν απέραντη Ζούγκλα. Λαχταράει νὰ βρῇ τὸν ἀτρόμητο “Ελληνα! Νὰ τὸν σπαράξῃ μὲ τὰ νύχια και τὰ δόντια του!...

Ξαφνικά δύμως, άνθρωπινες πατηματιές παίρνουν τ' αὐτιά του. Στοματάει άπότομα σάν πάσαλος που καρφώθηκε στή γη... Κι' ή θολή ματιά του ψάχνει γύρω άνησυχη!...

‘Ο «Ναζράτ» προχωρεῖ για τὴν ιρυφή σπηλιά σηκώνοντας στὰ χέρια του τὴν αἰχμάλωτη πανώρια «Κόρη τῆς Ζούγκλας».

Καὶ νά: Σ' ἔνα κοντινὸν ἔ-
φωτο, ἀντικρύζει τὸν Γκαούρ.
Τὸ πρόσωπό του εἶναι ἀσπρο-
κίτρινο. Σὰν τοῦ πεθαμένου!
Προχωρεῖ ἀργά, τρικλίζοντας
σὰν μεθυσμένος!...

· ‘Ο Ταρζάν οὐρλιάζει σὰν
πεινασμένος λύκος. Καὶ σὰν
ἀρπακτικὸ δρνιο χύνεται πάνω
στὸν ἀδύναμο μελαψό γίγαν-
τα!... Φθάνει κοντά, σφίγ-
γοντας μὲ λύσσα τὴ φοβερὴ
γροθιά του!...

· ‘Ο Γκαούρ ποὺ τὸν θλέπει
ξαφνικά μπροστά του, χαμο-
γελάει πονεμένα. Καὶ ψιθυρί-
ζει χωρὶς κουράγιο:

— ‘Αδελφέ μου!... Δὲν εἶμαι

καλά, ἀδελφέ μου!...

‘Ο μεταμορφωμένος σὲ Ναζ-
ράτ λευκός γίγαντας, μουγ-
γρίζει :

— Νά πεθάνης σκῦλε!.. Νά
πεθάνης!...

Ταύτοχρονα τοῦ δίνει κι’ ἔ-
να τρομερὸ χτύπημα στὸ κε-
φάλι.

‘Ο ἀνήμπορος “Ελληνας σω
ριάζεται θαρύς κάτω!

ΤΟ ΑΤΙΜΗΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΧΤΑΠΟΔΙ!

“Ομως, παρακολουθῶντας
τοὺς δυὸς ἀγαπημένους μας
γίγαντες, ξεχάσαμε τὸν φοβε-

— Κακενθρε ! τοῦ λέει ἡ Ταταμπού ! Μὲ ξεγέλασες κ' ἔπει
σα στὰ χέρια σου ! Μὰ ξννοια σου καὶ δ Γκαεὺρ θὰ μ' ἐκ-
δικηθῇ ! ..

ρὸ καὶ τρομερὸ Ποκοπίκο !

Τὸν εἶχαμε ἀφῆσει — δπως θυμόσσαστε — μέσας θάθειά στὴ σκοτεινὴ τρύπα τῆς γῆς, δταν ξεφώνιζε τρομαγμένος :

— Χταπόδι ! ... "Ενα χταπόδι κρασάτο ! ...

"Η Χουχού, ποὺ θρισκόταν στὴν ἴδια τρύπα, πετιέται ξέω σὰν φελλός σαμπάνιας ! ...

— Στάσου, μωρὴ μαμζέλ ! τῆς ξαναφωνάζει, γελώντας τώρα δ νᾶνος. Τὸ χταπόδι εἰναι γυάλινο ! ...

Μὰ ή κοντόχοντρη πυγμαία έχει γίνει καπνός ! Τρέχει πανικόβλητη χωρίς νὰ ξέρη ποῦ

πηγαίνει ! ..

"Η νεροποντή έχει σταματήσει τώρα. "Ομως δ ούρανδς έξακολουθεῖ νὰ είναι συννεφιασμένος καὶ σκοτεινός. Είναι φανερὸ πῶς γρήγορα πάλι θὰ ξεσπάσῃ καινούργια μπόρα !

"Ο Ποκοπίκο θγαίνει ἀπὸ τὴν κρυφὴ τρύπα τῆς γῆς, σέρνοντας πίσω του ξνα μεγάλο καὶ παράξενο δστραφτερὸ χταπόδι ! ..

Τὰ πόδια του είναι φτιαγμένα ἀπὸ μεγάλες καὶ μικρές διαμαντόπετρες περασμένες σὲ κλωστή. Κι' ή «κατσούλα» του ἀπὸ ξνα τεράστιο

σκαλισμένο διαμάντι. Πού δημοιό του δὲν θὰ μποροῦσε νὰ θρεθῇ σὲ δλόκληρο τὸν κόσμο!...

Ο νᾶνος ἔξετάζει τώρα καλύτερα τὸ εύρημά του! Καθόλου δὲν φαντάζεται πῶς τὰ κομμάτια τοῦ Χταποδιοῦ εἶναι διαμάντια. Καὶ μουρμουρίζει:

— Χμψι... Καλούτσικο είναι!... Θὰ τῷχω νὰ τρομάζω τὴ Χουχού!... "Ετσι θὰ πάψῃ νὰ μοῦ κολλάῃ γιὰ παντρειές!

Κι' ἀμέσως — σέρνοντάς το ἀπὸ τὸ ἔνα ποδάρι — ἀρχίζει νὰ προχωρῇ. Θέλει νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ μέρος ποὺ παράτησε τὴν ὅμορφη ξανθειά Ράντα.. Έκεῖ ποὺ οἱ σφαίρες τῶν κακούργων γραντζούνισαν τ' αὐτιά του.

Καθὼς ξεμακραίνει μονολογεῖ μὲ τὸ αἰώνιο κέφι του. Σὰ νὰ θέλῃ νὰ κάνῃ καὶ τὸν έαυτό του νὰ γελάσῃ:

— "Αν δῆ τὸ χταπόδι, μπρεῖ νὰ φοιθηθῇ καὶ νὰ μέ... ἀγαπήσῃ! Αμέεεε!..."

"Ετσι σὲ λίγο φθάνει ἔκει, μὰ πουθενά δὲν βλέπει τὴν ξανθειά λευκή κοπέλλα. Βρίσκει ὅμως δεμένους χειροπόδαρα τοὺς δυὸς λευκοὺς καὶ τὸν γιγαντόσωμο ἀράπη.

Κι' οἱ τρεῖς ἔχουν τώρα συνέλθει. Μὰ δεμένοι καθὼς είναι δὲν μποροῦν νὰ σηκωθοῦν.

— Μπάαα! κάνει δ Ποκοπίκο. Βρὲ ποιὸς σᾶς φάσκιωσε ἔτσι; Σίγουρα τώρα θὰ θέλετε νὰ σᾶς λύσω. "Ετσι δὲν εἶναι;

Ο Μπίλλυ, δ Στήβ κι' δ Μπούρ, λέξι δὲν θγάζουν ἀπὸ

τὸ στόμα τους. "Έχουν κοκαλώσει ἀπὸ τὴν κατάπληξι. Τὰ μάτια τους ἔχουν γουρλώσει καὶ πεταχτῆ ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες, καθὼς κυττάζουν τὸ χταπόδι ποὺ σέρνει πίσω του ὁ νᾶνος.

Εἶναι τὸ ἀτίμητο «Γυάλινο Χταπόδι» ποὺ ἔκανε τοὺς δυὸ λευκοὺς ἀδελφούς νὰ φθάσουν ἀπὸ τὴν Ἀμερική στὴ Ζούγκλα...

Καὶ νά : "Ο καθένας τώρα ἀπὸ τοὺς τρεῖς θέλει νὰ τὸ ἀποκτήσῃ γιὰ λογαριασμό του.

Η ΚΛΩΤΣΙΑ ΤΟΥ ΑΡΑΠΗ!

Πρῶτος, λοιπόν, δ Μπίλλυ, παρακαλάει τὸν Ποκοπίκο:

— Λῦσε με, παλικάρι μου!.. Θὰ σοῦ δώσω ὅ,τι μοῦ ζητήσης... Μόνο λῦσε με!...

'Ο Στήβ ποὺ ξέρει καλά τὸν ἀπαίσιο ἀδελφό του, συλλογιέται :

— "Αν δηνος τὸν λύση, εἶναι ίκανός νὰ μᾶς σκοτώσῃ ὅλους γιὰ νὰ πάρῃ αὐτὸς τὸν διαμαντένιο θησαυρό.

Καὶ μὲ τὴ σειρά του φωνάζει στὸν Ποκοπίκο :

— "Οχι, παιδί μου!. Μὴ τὸν λύσης. Εἶναι ψεύτης. Δὲν θὰ σοῦ δώσῃ τίποτα!.. Εμένα νὰ λύσης.. Θὰ τοῦ δώσω τὸ πιστόλι μου! Θὰ μπορῆς νὰ σκοτώνης ὅποιον θέλεις!..."

— Πφφφ... κάνει δ μικροσκοπικός νᾶνος! Μπροστά στὴ χατζάρα μου δὲν πιάνει μπάζα ούτε... κανόνι!..."

Τὰ δυὸ ἀδέλφια ἀλλάζουν
βαρειὲς βρισιές. Καὶ παρασκα-
λῶνται τὸν Ποποκίκο:

- Ἐμένα νὰ λύσης!
- Ὁχι. Ἐμένα!..
- Ἐμένα!..
- Ἐμένα!..

Τελευταῖος δὲ γιγαντόσω-
μος Μπούρ, λέει στὸ νάνο:

— Μὴ λύσης κανέναν ἀπὸ
δαύτους!.. Εἶναι κι' οἱ δυό
τους λευκοί. Ἐγὼ δύως εἰ-
μαι μαῦρος σάνι κι' ἐσένα! Ἐ-
μένα μόνο πρέπει νὰ βοηθή-
σης!..

Ο Ποκοπίκο βρίσκει λογι-
κὸ τὸ ἐπιχείρημα τοῦ ἀράπη.
Καὶ τραβῶντας τὴν θρυλικὴν
σκουριασμένην χατζάρα του,
κόθει τὰ χορτόσχοινα ποὺ τὸν
δένουν.

Ο Μπούρ πετάγεται ἀμέ-
σως δρθός κι' ἀρπάζει ἀπὸ τὰ
χέρια τοῦ νάνου τὸ «Γυάλινο
Χταπόδι».

Τὸ κυττάζει μὲν ἀνείπωτη
λαχτάρα καὶ καγχάζει πανη-
γυρικά :

— Ἐπὶ τέλους!.. Χά, χά,
χά!.. Τὰ ἀτίμητα αὐτὰ δια-
μάντια εἶναι δικά μου!..

Ο Ποκοπίκο γουρλώνει τὰ
μάτια του :

— "Ε, μπάρμπα! τοῦ λέει.
Κατέβανε τὸ χταπόδι νὰ μὴ
φάμε τὰ μουστάκια μας!..

Ο γιγαντόσωμος μαῦρος
τοῦ τινάζει μιὰ φοθερή κλω-
τιά! Κι' δὲ νάνος βρίσκεται
κουτρουβαλῶντας δέκα μέτρα
μακριά.

— Μπράβο σούτ! μουρμου-
ρίζει τρίβοντας τὰ πονεμένα

πισινά του.

Κι' δὲ ἀράπης, ἀρπάζοντας
ἀπὸ κάτω μιὰ πέτρα, — τὴν ἔ-
δια ποὺ εἶχε πετάξει κι' δὲ Γκα-
ούρ — τὴν σηκώνει ψηλά καὶ
τὴ ζυγίζει πάνω ἀπὸ τὸ κεφά-
λι τοῦ Μπίλλου :

— Σκῦλε, μουργίζει. Θὰ
σκοτώσω κι' ἐσένα καὶ τὸν
ἀδερφό σου!.. Τὸ «Γυάλινο
Χταπόδι» θὰ μείνῃ δικό μου!
Τὸ ἔδιο κι' ή δημορφῇ Ράντα.
Ἐγὼ θὰ τὴν πάρω σκλάβα
μου!...

“Ομως, ἀλλοίμονο!..

Ο Μπούρ δὲν πρόφθαίνει
νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του, μὰ
ούτε καὶ νὰ τσακίσῃ τὸ κεφάλι
τοῦ Μπίλλου.

Γιατὶ τὴν ἔδια στιγμὴν ἀπαί-
σιο μουργητὸ διγαίνει ἀπὸ
τὰ στήθεια του. Καὶ σωριάζε-
ται βαρὺς κάτω. Καὶ μένει ἀ-
κίνητος σάνι σκοτωμένος!..

Ο Ποκοπίκο τὸν εἶχε πλη-
σιάσει ἀθρυσθα ἀπὸ πίσω μὲ
σηκωμένη ψηλά τὴν χατζάρα
του. Καὶ τοῦδωστ' ἐνα τρομερὸ
χτύπημα στὸ κεφάλι!

Ταύτοχρονα ξεφωνίζει ἀγέ-
ρωχα καὶ πανηγυρικά:

— Γειά σου θρυλική μου χα-
τζάρα!.. Λεβέντισσα καὶ κα-
ραμπουζουκλούουσου! Νά μου
ζήσης καὶ νὰ σὲ χαίρομαιαι!..

Καὶ καταλήγει μὲν τὴν γνω-
στὴν τριπλῆν ζητωκραυγὴν του :

— Ζήτω ἔγωωαω!.. Ζήτω
τοῦ λόγου μου!.. Ζήτω τῆς
ἀφεντιᾶς μουσουουου!..

Ο ΚΑΥΓΑΣ
ΓΙΑ ΤΟ... ΠΑΠΛΩΜΑ!
Οι δυὸ λευκοὶ κακούργοι

παρακαλᾶνε πάλι τὸ νᾶνο νὰ τους λύσῃ. Καθένας βέβαια γιατί λογάριασμό του!

‘Ο Ποκοπίκο συμφωνεῖ:

— Θά σᾶς λύσω καὶ τοὺς δυό, μουρμουρίζει. Μονάχα νὰ μὴ σκοτώσετε τὸ φουκαρά τὸν ἀράπη! Γιατὶ τὸν ἔχω ἐγώ... σκοτωμένο!....

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ δὲ γιγαντόσωμος μαῦρος ἀνασαλεύει κάτω ποὺ θρίσκεται.

— ‘Α! Δὲν παίζω! τοῦ κάνει δὲ νᾶνος τρομοκρατημένος. Δὲν παίζω, ἀδερφέ μου. Εἴσαι ζαβολιάρης!....

Καὶ πλησιάζοντας τοὺς δυό ἀδελφούς, τραβάει πάλι τὴν χατζάρα του. Τοὺς λέει :

— Τοῦ λόγου σας μὲν ντουφεκίστε δῶσπερ κοτσίφι!... Τοῦ λόγου μου δμως δὲν σᾶς κρατάω κακία!... ‘Επειδής τὸ λοιπὸν κατάλαβα πόσο χωνεύει δὲ ἔνας τὸν ἄλλον, θά σᾶς σώσω! Γιὰ νὰ σπάσω πλάξ ποὺ δὲ εῖς θὰ τρώῃ τὰ τζιέρια τοῦ ἔτερου!...

Καὶ χράπ-χρούπ, κόθει γρήγορα τὰ χορτόσχοινα ποὺ δένουν τὰ χειροπόδαρά τους!

‘Ο Μπίλλυ κι’ δὲ Στήθ πετιώνται ἀμέσως δρθοί! Καὶ μὲ ταυτόχρονη κίνησι κι’ οἱ δυό τραβάνε τὰ πιστόλια τους :

— Μπάμ!

— Μπούμ!

Πυροβολοῦν καὶ σκοτώνουν τὸν ἀναίσθητο ἀράπη.

“Υστερα χύνονται, μαζὶ πάλι, ν’ ἀρπάξουν τὸ «Γυάλινο Χταπόδι».

“Ομως δὲ Ποκοπίκο τὸ ἀρ-

πάζει καὶ σέρνοντάς το, τὸ θάζει στὰ πόδια, τρέχοντας.

Τρυπώνει σάν μαῦρο ποντικάκι! μέσα στὰ σκίνια. Χάνεται στὰ πυκνά χαμόκλαδα καὶ τρέχει... τρέχει... τρέχει!

Οἱ δυό κακούργοι ἀδελφοὶ τὸν κυνηγῶνται σάν τρελλοί! ‘Απὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ τὸν φθάσουνε...

Καὶ νά: Στὸ μυαλὸ τοῦ διαβολεμένου νάνου ξεφυτρώνει μιὰ ἴδεα: Μὲ σθελτάδα πιθήκου σκαρφαλώνει στὸ πρῶτο δέντρο ποὺ θρίσκεται μπροστά του. Σέρνει ἐπάνω καὶ τὸ διαμαντένιο χιταπόδι τού!...

‘Ο Μπίλλυ κάνει πρώτος ν’ ἀνέβῃ στὸ ἴδιο δέντρο.

‘Ο Στήθ δμως τὸν τραβάει ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τὸν γκρεμίζει κάτω... Κι’ ἀμέσως ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνη ἐκεῖνος!..

‘Ο Μπίλλυ, ποὺ στὸ μεταξὺ ἔχει ξανασηκωθῆ, τραβάει τώρα κι’ ἐκεῖνον ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τὸν ρίχνει, φαρδὺ-πλαστύ, στὸ χῶμα!...

Τὰ δυό ἀδέλφια πιάνονται στὰ χέρια. Παλεύουν, θρίζονται, χτυπιώνται!...

Ἐνῶ, ψηλά ἀπὸ τὸ δέντρο, δὲ Ποκοπίκο, τοὺς φωνάζει:

— ‘Αμάν, ἀδερφέ μου! Τσακωθῆτε καὶ μὴ μαλώνετε!...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὀκούγεται τὸ τρομακτικὸ οὐρλιαχτὸ τοῦ τρελλοῦ γοριλλάνθρωπου :

— ‘Αοούουουου!... ‘Αααααοούουουουου!...

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΚΑΚΟΥΡΓΩΝ !

‘Η μπόρα ἔχει ἀρχίσει νὰ ξε-

“Ο ἀτρόμητος Ταρζάν σφιγγει μὲ λύσσα τη σιδερένια γροθιά του. Καὶ δίνει στὸν ἀνήμπορο Γκασούρ μιὰ τρομακτικὴ γροθιά.

σπάι πάλι!...

‘Ο Μπίλλυ λέει ἀνήσυχος στὸν Στήβ :

— Εἴμαστε ἀδέρφια!... Γιατί νὰ χτυπιόμαστε; “Ἄς μοιράσουμε καλύτερα τὸ «Γυάλινο Χταπόδῳ». Τὰ μισά διαμάντια ἔγω. Τὸ δὲλλα μισά ἔσυ!...

— “Οχι! τοῦ κάνει δγυρια δ Στήβ. Δικά μου θὰ γίνουν δλα!...

Τὸ ούρλιαχτὸ τοῦ Νταμπούχ ἀκούγεται τώρα πιὸ κοντά.

“Ο Ποκοπίκο, ψηλὰ ἀπὸ τὸ δέντρο, τοῦ φωνάζει:

— Τρέξε, μπαρμπαδεινόσαυ-

ρεεε!... ”Αν ἀγαπήσουνε οἱ λεγάμενοι, κάηκα, ἀδερφέ μου!...

Μὰ τὰ κλαδιὰ ποὺ στηρίζεται ὁ νάνος εἶναι θρεμμένα. Κι’ οἱ τεράστιες πατούσες του γλυστρᾶνε ξαφνικά! ”Αρχίζει νὰ πέφτῃ!...

”Ετσι, χτυπῶντας ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδό, γκρεμοτσακίζεται κάτω. Μαζὶ μὲ τὸ πολύτιμο διαμαντένιο χταπόδι!...

‘Ο Μπίλλυ κὶ δ Στήβ χύνονται ἀμέσως πάνω του. Τὸν ποδοπατᾶνε ἀλύπητα!... Παλεύουνε ποιὸς νὰ τοῦ πρωτοαρπάξῃ τὸ θησαυρό!...

‘Ο Ποκοπίκο ξεφωνίζει σπάρακτικά :

— Πιὸ σιγά, θρέλεθέντες ! Θά κλατάρη ή κοιλιά μου και θά τρομάξετε ! ...

“Ομως, δὲν περνᾶνε λίγες στιγμές και φθάνει τρέχοντας δ φοβερός γοριλλάνθρωπος ! .. Τὰ βαθουλωμένα μάτια του λάμπουν παράξενα ! Τρελλά !

— Ταταμπούουσου ! ... Ταταμπούουσου ! ... ούρλιαζει θραχνά κι' ἀπαίσια ! ...

Μάκ μὲ τὴν πρώτη ματιὰ θλέπει τοὺς δυὸς λευκούς ἄνδρες που ποδοπατῶνε μὲ λύσσα τὸν Ποκοπίκο ! Βλέπει καὶ τὸ γυάλινο χταπόδι ! ... Τὰ ἀστραφτερά διαμάντια τοῦ χτυπᾶνε στὸ μάτι ! ...

Καὶ νά : Κάνει μιὰ γρήγορη κίνησι και ἀρπάζει τοὺς δυὸς κακούργους ἀπὸ τὸ λαιμό. “Εναν σὲ κάθε μιὰ ἀπ’ τὶς τεράστιες χερούκλες του !

Τοὺς σηκώνει ἀμέσως ψηλά και τοὺς χτυπάει κάτω μὲ ἀφάνταστη δρμή και δύναμι !

‘Ο Μπίλλου κι’ δ Στήθ μένουν στὸν τόπο. Νεκροί ! ...

‘Ο Νταμπούχ χουφτιάζει τώρα τὸν μικροσκοπικὸν νάνο. Παίρνει φόρα και τὸν πετάει μακρυά !

‘Ο νάνος διαγράφει καμπύλη στὸν δέρα ! Σάν μαύρη μπάλλα ! ..

Προφθαίνει δημως — καθὼς πέφτει — κι' ἀρπάζεται ἀπὸ ἔνα κλαδί ! Δὲν γκρεμοτσακίζεται κάτω ! ... ”Ετσι σκαρφαλώνει ψηλά στὸ δέντρο που είχε πιαστή ! ...

‘Ο τρελλός γοριλλάνθρω-

πος ἀρπάζει τώρα τὸ διαμαντένιο χταπόδι. Καὶ συνεχίζει τὸ δρόμο του ούρλιαζοντας ἀπαίσια. Τρομακτικά :

— Ταταμπούουσου ! ... Ταταμπούουσου ! ...

“Ομως δ Ποκοπίκο, πηδώντας τώρα ἀπὸ κλαδί σε κλαδί κι' ἀπὸ δέντρο σε δέντρο, τὸν παρακολουθεῖ ἀπὸ ψηλά κι' ἀθέατος.

Σὲ μιὰ στιγμὴ οικαρώνει κι' ἔνα στιχάκι και τὸ μουρμουρίζει τραγουδιστά και φάλτσα :

«Αμάν, μπάρδιπα δεινόσανρε
κυι κάτω δὲν τὸ βάζω !
“Η δίνεις τὴν Οχεποδεά,
η πέφτω καὶ σὲ . . σφάξω !»

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΓΡΟΘΙΑ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

“Ας ξαναγυρίσουμε τώρα οτὸ σημεῖο που εἶχαν συναντηθῆ οἱ δυὸς γίγαντες : ‘Ο λευκός κι’ δ μελαψός !

‘Ο Ταρζάν — δπως θυμόσσαστε — ἀρπάξε τὴν πανώρια Ταταμπού και δεμένη χειροπόδαρα τὴν ἔκρυψε σε μιὰ ἀπόμερη σπηλιά. ‘Η ἀγάπη του γι' αὐτὴν είχε ξυπνήσει μέσα του τὸν ἀπαίσιο κακούργο Ναζράτ ! Τὸν δεύτερο έαυτό του ! ..

“Υστερα, φεύγοντας ἀπ’ τὴ σπηλιά, ψάχνει σὰν τρελλός νὰ θρῆ τὸν Γκαούρ και νὰ τὸν σπαράξῃ μὲ τὰ νύχια και τὰ δόντια !

“Ωσπου τυχαῖα θρίσκει τὸν μελαψό γίγαντα σε κακὰ χάλια ἀπὸ τὸ αἷμα που είχε στε-

ρηθῆ γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ἄγνωστη κὶ ἔτοιμοθάνατη λευκὴ κοπέλλα!

‘Ο Ναζράτ — γιατὶ αὐτὸς κυθεροῦνσε τώρα τὴν ὑπαρξὶ τοῦ Ταρζάν — χύνεται ἀμέσως μανιασμένος πάνω στὸν ἀδύναμο “Ελληνα! Καὶ μὲν μιὰ τρομακτικὴ γροθιὰ ποὺ τοῦ δίνει στὸ κεφάλι, τὸν σωριάζει κάτω!

‘Ο ἀνήμπορος Γκαούρ κυττάζει τὸν “Αρχοντα” τῆς Ζούγκλας μὲ ἀπορία. Κί’ ἔνα πονεμένο χαμόγελο διαγράφεται στὰ ώχρα χεῖλια του καθὼς φιθυρίζει :

— Γιατὶ ἀδερφέ μου; Τί κακὸ σοῦκανα:

Στὸ μεταξύ, ὁ Ταρζάν ἔχει τραβήξει τὸ φονικὸ μαχαίρι του καὶ σκύθει νὰ τὸν χτυπήσῃ στὰ στήθεια.

“Ομως ἀκούει τὰ παραπονεμένα λόγια τοῦ μελαψοῦ γίγαντα καὶ κοντοστέκεται. Κυττάζει γιὰ λίγο τὸ ἥρεμο πρόσωπό του καὶ τὴν ἀθῶντα καὶ ἀγγελικὴ ἔκφρασι ποὺ ἔχει...

“Ἐτσι, σιγά-σιγά, ἀρχίζει νὰ συνέρχεται... Μέσα του νοιώθει νὰ γίνεται πάλι μιὰ παράξενη ἀλλονή.

‘Ο κακούργος Ναζράτ σθήνει. Καὶ στὴ θέσι του ἔρχεται ὁ καλόκαρδος καὶ μεγαλόψυχος Ταρζάν! ‘Ο ὑπέροχος λευκὸς γίγαντας! ‘Ο δέξιος “Αρχοντας” τῆς ἀπέραντης κὶ ἄγριας Ζούνκλας!...

Καὶ νά: Σάν την πραγματικὸς Ταρζάν τώρα θάζει τὸ μαχαίρι στὴ θήκη του! ‘Αρπάζει ἀπὸ τὶς μασχάλες τὸν Γκαούρ

καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν σηκώσῃ. Νὰ τὸν στήσῃ δρόθι!...

“Οιως δὲν τὰ κατάφέρνει!.. ‘Ο μελαψὸς γίγαντας εἶναι ἀφάνταστα ἔξαντλημένος! Δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ σταθῇ στὰ πόδια του.

‘Ο “Αρχοντας” τῆς Ζούγκλας τὸν σέρνει μὲ μεγάλη δυσκολία στὸ κούφωμα ἐνὸς κοντινοῦ γέρικου κορμοῦ... Τὸν στήνει ἀνασπωμένον μέσα σὲ αὐτό. Μά τὸ πόδια του ἔχουν ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα. Μένουν ἔχω καὶ τὰ δέρνει ἡ νεροποντὴ ποὺ πέφτει ἀκατάπαυστα!.. Προστατεύεται δύμως ἀπὸ τὴν μπόρα δλο τὸ ὑπόλοιπο κορμοῦ του...

‘Ο Ταρζάν μένει ἔχω ἀπὸ τὸ κούφωμα τοῦ δέντρου. Καὶ γονατίζοντας μπροστὰ στὸν ἀνήμπορο Γκαούρ, τοῦ λέει σὰ νὰ προσεύχεται:

— Συχώρεσέ με, ἀδελφέ μου!.. Σὲ χτύπησα χωρὶς νὰ τὸ θέλω! Κάποιος ἄλλος ἀνθρωπὸς!.. Κάποιος ἀπαίσιος κακούργος εἰχε θρονιαστὴ μέσα μου!.. Αὐτὸς μοῦ φαρμάκωνε τὴν ψυχή! Αὐτὸς μ’ ἔκανε νὰ σὲ μισῶ!.. Νὰ θέλω νὰ σὲ σπαράξω μὲ τὸ μαχαίρι μου!...

‘Ο μελαψὸς γίγαντας τὸν κυττάζει μὲ συμπόνια, χωρὶς νὰ τοῦ λέη τίποτα...

‘Ο “Αρχοντας” τῆς Ζούγκλας τὸν ρωτάει δειλά :

— ‘Η Τζέιν μοῦ εἶπε πῶς τὴ χτύπησες!.. Πῶς ἀρπαξεῖς τὴ λευκὴ κοπέλλα ποὺ θρισκότων στὴ σπηλιά μας!.. Εἶναι ἀλήθεια δλ’ αὐτά, ἀδελφέ

μου;

Ο Γκαούρ μένει γιά λίγες στιγμές θαθειά συλλογισμένος. Τέλος χαμηλώνει τὸ κεφάλι του καὶ τ' ἀποκρίνεται ψιθυριστά :

— Ναι...

Ο ύπεροχος "Ελληνας κάνει τὴ μεγάλη αὐτὴ θυσία!.. Προτιμάει νὰ ξεπέσῃ στὰ μάτια τοῦ Ταρζάν, μὰ δχι νὰ τὸν κάνη νὰ μισήσῃ τὴ συντρόφισα του!..."

Ο λευκός γίγαντας μένει κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ὀπάντησι τοῦ Γκαούρ. Καὶ τὸν ξαναρωτάει:

— 'Ἐξῆγησέ μου, λοιπόν ; Γιατὶ χτύπησες τὴ Τζέιν; Γιατὶ ἄρπαξες τὴ λευκὴ κοπέλλα; Ποῦ τὴν πῆγες,

Ο μελαψός γίγαντας δὲν προφθαίνει ν' ἀποκριθῇ

Τὸ τραῦμα τῆς καρδιᾶς του. Τὸ αἷμα ποὺ εἶχε χάσει ἀπ' αὐτό!... Τὸ ἄλλο αἷμα ποὺ χάρισε στὴν ἐτοιμοθάνατη Ράντα!... Τὸ φοβερὸ χτύπημα τοῦ Ταρζάν στὸ κεφάλι του! Καὶ ἡ ψυχικὴ δύνη γιὰ τὸ ιερὸ ψέμα ποὺ ἀναγκάστηκε, πρὶν λίγο, νὰ πῆ. "Ολ' αὐτὰ μαζί, τὸν ἔχουν ἀφάνταστα ἔξαντλήσει!..."

Καί, ἀναστηκωμένος καθὼς θρίσκεται ὁ ἄμιορος, κλείνει ἀργά τὰ βλέφαρά του. Γέρνει λιπόθυμος μέσα στὸ κούφωμα τοῦ γέρικου κορμοῦ...

Ο Ταρζάν ψιθυρίζει θλιψμένα :

— Ποιός ξέρει!... Μπορεῖ νᾶναι ἀρρωστη ἡ ψυχή του ! "Οπως κι' ἡ δική μου!"

"Αμέσως καὶ θιαστικὸς σκαρφαλώνει στὰ γύρω δέντρα. Κόθει μὲ τὸ μαχαίρι του γερὰ κλαδιά. Καὶ κλείνει μ' αὐτὰ τὸ ἀνοιγμα τοῦ κούφιου δέντρου. Ἀφοῦ πρῶτα στριμώχνει μέσα σ' αὐτὸ καὶ τὰ πόδια τοῦ γίγαντα ποὺ περίσσευαν ἀπ' ἔξω !

Θέλει ἔτσι νὰ τὸν προστατέψῃ ἀπὸ τὰ θεριά καὶ τ' ἀγρίμια!..."

Τέλος, καὶ χωρὶς νὰ λογαριάζῃ τὴν μπόρα καὶ τοὺς κεραυνούς, φεύγει τρέχοντας γιὰ τὴ σπηλιὰ τῆς γιάτρισσας Χούλχας.. Λογαριάζει νὰ τὴ σηκώσῃ στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ τὴ φέρη, δσο μπορεῖ πιὸ γρήγορα, κοντά στὸν Γκαούρ. Θέλει νὰ σώσῃ τὸν ἀγαπημένο «ἄδελφό» του ἀπὸ τὸ θάνατο!

ΤΟ «ΣΧΕΔΙΟ» ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ

Γρήγορος στὰ πόδια ὁ Ταρζάν, φθάνει σὲ λίγο στὸ ἄντρο τῆς καλῆς μάγισσας τῆς Ζούγκλας... Μὰ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιᾶς δὲν θρίσκει μονάχα τὴν τερατόμορφη γρηὰ Χούλχα, μὰ καὶ τὴ νέα κι' δυμορφὴ Ράντα! Τὴν παράξενη λευκὴ κοπέλλα ποὺ εἶχε συναντήσει στὴ σπηλιά του.

— Πῶς θρέθηκες ἔδω; τὴ ρωτάει κατάπληκτος.

"Αντὶ γι' αὐτήν, τοῦ ἀποκρίνεται ἡ γιάτρισσα :

— "Ητανε θαρειά χτυπημένη ἀπὸ σφαῖρα στὸ σῆθος. Τὴν ἔφερε ἔδω ἀναίσθητη κι' ἐτοιμοθάνατη ὁ Γκαούρ!.. "Ε-

δωσε δόσο αίμα είχε άπομείνει στις φλέβες του γιά νά τη σώση απ' τό θάνατο!... Ὡταν κι' αύτός δ ἄμοιρος χτυπημένος στήν καρδιά!... "Υστερα ἔφυγε χωρίς νά μπορή νά πάρῃ τά πόδια του ἀπό τὴν ἐξάντλησι καὶ τὴν ἀδυναμία. Μοῦ είπε πώς θὰ ξαναγυρίσῃ ἐδῶ.

"Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀκούει τὴν ἀπάντησι τῆς Χούλχας καὶ ξαναρωτάει τὴ λευκὴ κοπέλλα:

— Είναι ἀλήθεια πώς δ Γκαούρ χτύπησε τὴν Τζέϊν; Είναι ἀλήθεια πώς σὲ ἀρπάξε ἀπὸ τὴ σπηλιά μου;

— "Οχι, τοῦ ἀποκρίνεται ἡ νέα. Τὸν Γκαούρ δέν τὸν εἶδα νά ἔλθῃ στὴ σπηλιά σας... Ἐμένα μὲ πήρε ἔνας μικροσκοπικός μαύρος νάνος... Ἡ ἀδελφή σας δέν είχε ξαναγυρίσει ἀκόμα...

— "Ἡ ἀδελφή μου;! Ποιά ἀδελφή μου;! ρωτάει χαμένα ὡς Ταρζάν.

— "Ἡ Τζέϊν!... Ἡ ἵδια μοῦ είπε πώς είναι ἀδελφή σας!

Καὶ ἡ ἀθώα λευκὴ Κόρη, συνεχίζει:

— Στὸ δρόμο συναντήθηκαμ μὲ τοὺς κακούς ἀδελφούς μου καὶ μὲ τὸν ὄγυριο ἀράπη! Ἱπυροσθόλησαν τὸ νάνο κι' αὐτὸς ἔφυγε τρέχοντας γιὰ νὰ οωθῇ.., Εὔτυχῶς, θρέθηκε μπροστά μου δ Γκαούρ. Μὲ ἀρπαξε στὰ χέρια του καὶ σκαρφάλωσε σ' ἔνα δέντρο γιὰ νὰ μὲ σώσῃ... Μιὰ σφαῖρα μὲ θρήκε τότε. "Αρχισα νὰ πέφτω!.. "Υστερα ἔχασα τὶς αἰσθήσεις μου!... Δέν θυμό-

μαι πιὰ τίποτα!... "Οταν συνῆλθα κι' ἀνοιξα τὰ μάτια μου, θρισκόμουν ἐδῶ, σ' αὐτὴ τὴ σπηλιά!...

Τὰ δύμορφα γαλάζια μάτια τοῦ Ταρζάν λάμπουν τώρα παράξενα.., "Εχει πιὰ καταλάβει καλά τὸ σατανικὸ σχέδιο τῆς συντρόφισάς του. Αύτὴ είναι ή αὐτία τοῦ κακοῦ!..

Κι' δύμως δ Γκαούρ τοῦ εἶπε ψέματα: Πώς ἔκεινος χτύπησε τὴ Τζέϊν!... Πώς αύτός ἀρπάξε ἀπὸ τὴ σπηλιά του τὴν ἀγνωστὴ ξανθειά κοπέλλα!..

Κι' δ λευκός, γίγαντας, νοιώθοντας τὴ μεγάλη αὐτὴ θυσία, θαυμάζει τὸ ψυχικὸ μεγαλειο τοῦ ύπεροχου "Ελλήνα!...

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ!

"Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας γυρίζει τώρα στὴ γρηγά γιάτρισσα :

— "Ο Γκαούρ ξεψυχάει! τῆς λέει. Πάρε τὰ σύνεργα καὶ τὰ βότανά σου καὶ πάμε γρήγορα νὰ τὸν σώσης!...

Καὶ προσθέτει στὴ νέα λευκὴ κοπέλλα:

— "Ἐλα κι' ἔσυ μαζί μας... Δέν πρέπει νὰ μείνης μονάχη, οου ἐδῶ!....

—"Ἡ γρηγά Χούλχα παίρνει ἔνα σάκκο ἀπὸ τομάρι λύκου.

"Ο Ταρζάν τὴν ἀρπάζει στὰ χέρια του καὶ ψαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιά. "Ἡ Ράντα, ποὺ στὸ μεταξύ ἔχει συνέλθει, τὸν ἀκολουθεῖ...

Καὶ τρέχουν γιὰ τὸ μέρος

πού θρίσκεται ἀναίσθητος δι μελαψός γίγαντας. Ἐκεῖ, στὸ κούφωμα τοῦ γέρικου δέντρου.

Οἱ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας καθώς προχωρεῖ, μουρμουρίζει μὲ σφιγμένα ἀπὸ μίσος δόντια:

— Κακούργα Τζέϊν!... Θέλησες νὰ μὲ βάλης νὰ χτυπηθῶ μὲ τὸν Γκαούρ!.. Μὰ ἔννοιά σου: Θὰ σὲ τιμωρήσω σκληρά!...

.....

“Ετσι, φθάνουν γρήγορα στὸ γέρικο δέντρο..”

Οἱ Ταρζάν ἀφήνει ἀμέσως κάτω τὴν ἀνήμπορη γερόντισσα καὶ τραβάει μὲ βιάσι τὰ κλαδιά. Λευθερώνει τὸ ἄνοιγμα τοῦ κούφου κορμοῦ.

Η καλὴ γιάτρισσα ἔξετάζει μὲ ἐνδιαφέρον τὸν ἀναίσθητο γίγαντα.

Οἱ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κι’ ἡ λευκὴ κοπέλλα τὸν κυττάζουν μὲ συμπόνια.

Η Χούλχα κουνάει τώρα θλιψμένα τὸ ἀσπρόμαλλο κεφάλι τῆς :

— Μονάχα δὲ θεός Κράουμπα θὰ μποροῦσε νὰ τὸν σώσῃ!... “Ομως γιὰ νὰ γίνη αὐτό, χρειάζεται αἷμα. Πολὺ αἷμα!..”

— ‘Εγώ! ‘Εγώ θὰ τοῦ δώσω! φωνάζει χαρούμενος δὲ Ταρζάν. Τοῦ τὸ χρωστάω!... Κάποτε κι’ ἐκεῖνος μοῦ ἔδωσε τὸ δικό του!..

Τὰ μάτια τῆς γρηγᾶς γιάτρισσας θουρκώνουν...

Αὔτη ἡ Ἱδια κάποτε εἶχε γεμίσει τὶς ἄδειες φλέβες τοῦ Ταρζάν μὲ τὸ αἷμα τοῦ ὑπέροχου Γκαούρ. Τώρα θὰ κάνη τὸ ἀντίθετο!...

Αμέσως, καὶ θράζοντας τὰ πρωτόγονα μὰ καθαρὰ σύνεργά της, χαράζει τὰ χέρια τῶν δυού ὑπέροχων παλικαριῶν. Καὶ τὰ σμίγει γερά.

Τὸ εὐγενικὸ αἷμα τοῦ “Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας” χύνεται τώρα στὶς φλέβες τοῦ θρυλικοῦ “Ἐλληνα γίγαντα!

Μὲ ἀφάνταστη συγκίνησι ἡ Χούλχα ψιθυρίζει στὸν Ταρζάν :

— Μέχρι τώρα ἐσύ κι’ δι Γκαούρ ἥσασταν ἀδέλφια. Τώρα γινόσαστε: δυὸς φορὲς ἀδέρφια!..

Η καταιγίδα κι’ ἡ νεροποντὴ ἔχουν ἀρχίσει νὰ κοπάζουν. Η καλὴ γιάτρισσα λύνει σὲ λίγο τὰ χέρια τους.

Οἱ Ταρζάν σηκωνεται μὲ δυσκολία δρόθος. Νοιώθει τώρα μεγάλη ἔξαντλησι!.. “Ομως καταλαβαίνει πῶς πρέπει νὰ φύγη ἀμέσως. Νὰ τρέξῃ ἐκεῖ ποὺ ἔχει ἀφήσει δεμένη τὴν Ταταμπού..”

Η Χούλχα καταλαβαίνει τὴν ἐπιθυμία του καὶ τὸν καθησυχάζει :

— “Αν πρέπει νὰ φύγης, τοῦ λέει, φύγε!.... Τὸ μελαψό παλικάρι γρήγορα τώρα θὰ συνέλθῃ! Μὲ τὸ αἷμα ποὺ τοῦ χάρισες, δὲ θεός Κράουμπα θὰ κάνη τὸ θαῦμα του. Καὶ δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃ νά... πεθάνῃ!..”

Ο λευκός γίγαντας φεύγει παίρνοντας μαζί του καὶ τὴν

— «Ποιός σε ἀνθησε δεμένη ἔδω ; φωτάει ἡ σατανικὴ Τζείν.
— «Θ Γαρζάν !» τῆς ἀποκρίνεται ἡ πανώρια Ταταμπού !

πανέμορφη Ράντα.

“Εχει στὸ νοῦ του νὰ τὴν παραδώσῃ στὴν Ταταμπού. Νὰ τὴν πάρη ἐκείνη στὴ σπηλιά τοῦ Γκαούρ. ”Ετσι θὰ τὴν προστατέψῃ ἀπὸ τοὺς κακούργους ἀδελφούς της.

Καὶ μὲ βῆμα βιαστικὸ τραβᾶνε κι' οἱ δυό τους γιὰ τὴν κρυφὴ σπηλιά... “Αν καὶ δ Ταρζάν ἀπὸ τὸ τόσο αἷμα που ἔχει στερηθῆ νοιώθει μεγάλη ἀδυναμία!...

.....

Καθὼς προχωροῦν, ἡ λευκὴ Κόρη τοῦ ἔξηγει μὲ κάθε λε-

ποτομέρεια δλα δσα εἰχαν συμβῆ... Κι' δ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ποὺ τὴν ἀκούει, νοιώθει τὸ σκοτισμένο του μυαλό, σιγὰ-σιγά, νὰ φωτίζεται.

Τέλος φθάνουν καὶ σταματῶνται μπροστά στὸ στενὸ καὶ χορταριασμένο ἀνοιγμα τῆς σπηλιᾶς...

Μά σάν μπαίνουν μέσα, μένουν κατόπληκτοι! ‘Η σπηλιὰ εἶναι ἀδεια! ’Η πανώρια Ταταμπού ἔχει ἔξαφανιστή! ...

‘Ο Ταρζάν δαγκώνει τὰ χελιὰ του μὴ μπορῶντας νὰ ἔξηγήσῃ τὸ μυστήριο αὐτό!

— Περίμενε ἔδω, λέει στὴ Ράντα. Θὰ γυρίσω γρήγορα

πάλι!..

Καὶ φεύγει τρέχοντας!

Ψάχνει ολόκληρη τὴ γύρω περιοχή. Τρέμει στὴ σκέψι μῆπως κανένα πεινασμένο θεριὸ είχε μπεῖ στὴ σπηλιὰ κι' ἀρπαξε τὴ δεμένη, κι' ἀνήμπορη ν' ἄμυνθή, μελαψή Κοπέλλα!..

Μά καὶ ἡ ὅμορφη Ράντα νοιώθει μεγάλη ἀδυναμία καὶ ἔξαντλησι ἀπ' τὶς περιπέτειες τῆς τραγικῆς αὐτῆς ἡμέρας.

"Ετσι, βγαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιὰ καὶ ξαπλώνει στὸ παχύ γρασίδι... .

Καὶ νά: Σὲ μιὰ στιγμὴ ξαφνιάζεται. Προσέχει πῶς ἔνας μεγάλος πυκνὸς θάμνος ποὺ βρίσκεται ἀντίκρυ τῆς ἀναταράζεται ξαφνικά...

Τὰ μάτια τῆς ὅμορφης λευκῆς γουρλώνουν ἀπὸ τρόμο καὶ κάνει νὰ ξεφωνίσῃ. Μά δὲν προφταίνει.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ πυκνὸς θάμνος ἀνοίγει καὶ παρουσιάζεται...

Ο ΠΟΚΟΠΙΚΟ ΦΤΕΡΝΙΖΕΤΑΙ !

"Ἄς ἀφήσουμε δῆμως γιὰ λίγο τὴ λευκὴ γυναίκα νὰ κυττάζῃ μὲ γουρλωμένα μάτια τὸν ἀνοιγμένο θάμνο... Κι' ἄς ξαναγυρίσουμε κοντά στὸν τρελλὸ γοριλλάνθρωπο Νταμπούχ..

Τὸν εἴχαμε δεῖ — δῆμως. Θυμόσαστε νὰ χτυπάῃ κάτω καὶ νὰ σκοτώνῃ τοὺς δυὸ λευκούς κακούργους: Τὸν Μπίλλυ καὶ τὸν Στήβ... Τοὺς ἀδελφοὺς τῆς Ράντας. "Υστερα ν' ἀρπάζῃ τὸ πολύτιμο διαμαντένιο

χταπόδι καὶ νὰ φεύγῃ. Ἐνῶ δὲ Ποκοπίκο, πηδῶντας ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ κι' ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, ἄρχισε νὰ τὸν παρακολαυθῇ ἐναερίως! "Ωσπου κάποτε ὁ Νταμπούχ σταματάει καὶ ξαπλώνει κάτω. Κυττάζει μὲ λαχτάρα τ' ἀστραφτερὰ διαμάντια τοῦ Χταποδιοῦ. Οἱ παράξενες ἀναλαμπές ποὺ βγάζουν, εύχαριστοῦν τὰ μάτια του!

Φαίνεται δῆμως πῶς ζαλίζεται. Γιατὶ σιγά—σιγά τὰ βλέφαρά του βαραίνουν... Νοιώθει ἀβάσταχτη νύστα. Καὶ σὲ λίγο ἀποκοιμιέται ροχαλίζοντας σὰν πουντιασμένος δράκος!

Ο Ποκοπίκο ξεθαρρεύει κάπως τώρα. Κατεβαίνει ἀπὸ τὸ δέντρο πού βρίσκεται καὶ μὲ μεγάλες προφυλάξεις πλησιάζει τὸν κοιμισμένο γοριλλάνθρωπο. Καὶ συλλογιέται:

— Θές νὰ κάνῃ ψέμματα πῶς κοιμᾶται καὶ νὰ μ' ἀρπάξῃ στὶς χεροῦκλες του!; Κι' ὅχι τίποτ' ἄλλο: μόνο πού θ' ἀναγκαστῶ νὰ τὸν σφάξω πάνω στό... ἀνθος τῆς ἥλικιας του!...

Μά δὲ Νταμπούχ κοιμᾶται στ' ἀλήθεια. Κι' δὲ νάνος τοῦ παίρνει μὲ τρόπο τὸ γυάλινο χταπόδι, μουρμουρίζοντας:

— Φουκαρά γοριλλανθρωπά κο!... Τί νὰ τὰ κάνης τὰ διαμάντια; Τοῦ λόγου σου χρειάζεσαι... ζουρλομανδύα! Καὶ «ἐπὶ παραγγελία» μάλιστα! 'Αμεέε,

Ιελός τὸν παρατάει ἔκει ποὺ βρίσκεται καὶ φεύγει σέρνοντας τὸ πολύτιμο χταπόδι ἀπὸ

τὸ ἔνα ποδάρι του.

Στὸ δρόμο, καθώς προχωρεῖ, συλλογιέται:

— Αμα τὸ δῆν ἡ κυρά Λουκύμω, κάρηκε! Θὰ μὲ ἀγαπήσῃ... ἀναδρομικά!...

Ξαφνικά στ' αὐτὶα του φθάνουν γυναικείες κουβέντες. 'Ο ίνος σταματάει καὶ θάξει αὐτὶ. Εἰναι ή Τζέϊν κ' Χουχού

— Βρὲ τίς καρακάξεις! μουρμουρίζει ἀνήσυχος. Κι' ιοῦ πάρουν τὰ διαμάντια.

ἀμέσως κουβέντα γιὰ νὰ μὴ

'Η θροχὴ διμως τὸν ἔχει πουντιάσην. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ νοιώθει τσούξιμο στὴ μύτη του. Προσπαθεῖ νὰ κρατηθῇ μᾶλα δὲν τὰ καταφέρνει. Καὶ φτερνίζεται:

— Αααψααααα!...

'Η Χουχού ἀναγνωρίζει τὸ φτέρνισμα :

— Καλὲ τὸ Ποκοπικά μου εἶναι ξεφωνίζει χαρούμενη.

'Η Τζέϊν τρέχει ἀμέσως καὶ θρίσκοντας τὸν νάνο, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸν λαιμό:

— Ποῦ εἶναι ή ξανθειά κοπέλλα; τὸν ρωτάει ἄγρια. Ποῦ τὴν πήγες; Ποῦ τὴν ἔκρυψες;

Ο νάνος τῆς λέει γρήγορα δσα είχαν συμβῆ.

'Η συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν βλέπει τώρα τὸ διαμαντένιο χταπόδι. Κι ἀρπάζοντάς το μὲ λαχτάρα στὰ χέρια της, ξεφωνίζει τρελλὴ ἀπὸ χαρά:

— Αὐτὸ ταιριάζει μόνο σὲ μένα!... Σὲ μένα τὴν 'Αρχόντισσα τῆς Ζούγκλας!...

'Η Χουχού ρίχνει μιὰ ματιά γεμάτη ζήλεια στὰ ἀστραφτερὰ πετράδια του καὶ μουρίζει:

μουρίζει:

— Πφφφ... 'Εμεῖς δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τέτοια!.. 'Ας εἶναι καλά η ...δμορφία μας!

"Ομως τὴν ίδια στιγμὴ γυναικεία βογγητά φτάνουν στὰ αὐτὶ τους.

Προσανατολίζονται ἀπ' αὐτὸς καὶ φθάνουν στὴν κρυφὴ σπηλιά. 'Η Τζέϊν ψάχνει καὶ θρίσκει τὸ στενὸ χορταριασμένο ἀνοιγμά της. Παρατάει ἔξω τὸ γυάλινο χταπόδι, τραβάει τὸ πιστόλι της καὶ μπαίνει ἄφοβα μέσα....

'Αντικρύζει τὴν Ταταμπού ποὺ θρίσκεται δεμένη κάτω...

'Επὶ τέλους! 'Η πανώραια μελαψὴ Κόρη θρίσκεται αὐτὴ τὴν φορὰ στὰ χέρια της.

— Ποιός σὲ ἄφησε δεμένη ἐδῶ; τὴν ρωτάει.

— 'Ο Ταρζάν, τῆς ἀποκρίνεται. Σὲ λίγο θὰ ξαναγυρίστη!

Καὶ προσθέτει παρακλητικά:

— "Αν θυμᾶσαι πώς κάποτε σοῦ ἔσωσα τὴ ζωή, λύσε με! "Αφησέ με νὰ γυρίσω στὸ θουνό μας!..."

Τὸ πρόσωπο τῆς Τζέϊν σκοτεινιάζει:

— Γιατὶ ὁ Ταρζάν σ' έφερε ἐδῶ;

— Δὲν ξέρω...

'Η 'Αρχόντισσα τῆς Ζούγκλας καταλαβαίνει πώς η Ταρζάν πρέπει νὰ τιμωρήσῃ.

Καὶ τραβῶντας τὸ μαχαίρι της κόβει τὰ χορτόσχοινα ποὺ τὴ δένουν.

— Γκρεμοτσακίσου ἀπὸ μπροστά μου! τῆς λέει.. Καὶ γυρίζει τὴν κάνη τοῦ πιστολιοῦ κατὰ πάνω της...

“Η μελαφή Έλληνίδα βγαίνει απ’ τὴ σπηλιά καὶ χάνεται βιαστική ἔξω...

.....

Δὲν περινάνε λίγες στιγμές καὶ βγαίνει κ' ἡ Τζέιν. Μὰ ὁ Ποκοπίκο μὲ τὴ Χουχού ἔχουν ἔξαφανιστῆ. Παίρνοντας φυσικά μαζί τους καὶ τὸ πολύτιμο διαμαντένιο χταπόδι.

“Η Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας ψάχνει ἐδῶ κ' ἔκει νὰ τοὺς βρῇ. “Ομως ἔσφινικά ἀκούει βήματα νὰ πλησιάζουν. Εἶναι δὲ Ταρζάν κ' ἡ Ράντα ποὺ ἔρχονται στὴν κρυφὴ σπηλιά!

“Η Τζέιν μόλις προφτάνει καὶ κρύβεται σ' ἔνων μεγάλο πυκνὸ θάμνο...

Τὰ παρακάτω τὰ εἴδαμε: “Ο Ταρζάν ἀφήνει τὴ λευκὴ κοπέλλα νὰ περιμένῃ κ' ἔκεινος ψάχνει τὴ γύρω περιοχὴ γιὰ τὴν Ταταμπού!...

Καὶ νά: “Η Τζέιν ἀνοίγει τώρα τὸ θάμνο, πετιέται ἔξω κι ἀρπάζει τὴ νέα ἀπὸ τὰ μαλλιά:

— Μὲ ζεγέλασες, τῆς φωνάζει. “Εφυγες κρυφά ἀπὸ τὴ σπηλιά μας!

Κι ἀρπάζοντας ἔνα χορτόσχοινο δένει τὰ χέρια τῆς Ράντας ποὺ ζεφωνίζει σπαρακτικά! Τέλος τὴ σπρώχνει βάναυσα καὶ τὴ σωριάζει κάτω.

“Ο Ταρζάν, ποὺ δὲν βρίσκεται μακρύ, ἀκούει τὶς φωνές καὶ φθάνει τρέχοντας.

— Κακούργα! μουγγιρίζει ἄγρια στὴ συντρόφισσά του!

Τὰ ξέρω δλα! Θέλησες ἔγῳ κι ὁ Γκασούρ νὰ χτυπηθοῦμε! “Ομως τὸ μόνο ποὺ κατάφερες ήταν νὰ γίνουμε δυὸ φορές ἀδέλφια!... Χάσου απ' τὰ μάτια μου!...

“Η Τζέιν τὸν κυττάζει μὲ ἀφάνταστο μῖσος. “Ομως γυρίζει καὶ φεύγει χωρὶς λέξι νὰ βγῆ ἀπ' τὰ σφιγμένα χείλια της...

Η ΕΠΙΘΕΣΙ ΤΟΥ ΠΑΝΩΗΡΑ

“Ο Ταρζάν μόνος τώρα, σκύψει νὰ λύσῃ τὴν ομορφὴ Ράντα... Μὰ δὲν προφθάσινε.

Ξαφνικά βρυχηθμός πεινασμένου πάνθηρα ἀκούγεται κι ὁ λευκὸς γίγαντας πετιέται δρθός.

Τὸ μαῦρο θεριὸ χυμάει σὰν δαίμονας ποὺ τὸν ξέρασε ἡ καταιγίδα!... Κι δὲ Ταρζάν φθάνει καὶ καρφώνει τὸ μαχαίρι στὰ στήθεια του. Μὰ δὲν τὸν βρίσκει στὴν καρδιά!

Τὸ θεριὸ ἔξαγριώνεται περισσότερο τώρα καὶ σχίζοντας τὶς σάρκες τοῦ γίγαντα πασχίζει νὰ δαγκώσῃ τὸ λαμπό του.

“Άδυναμος δὲ Ταρζάν ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ ἔχει δώσει, νοιώθει πῶς λίγες εἰναι πιὰ οἱ στιγμὲς τῆς ζωῆς του.

Εύτυχῶς ἡ κραυγὴ τοῦ Γκασούρ ἀκούγεται ξαφνικά...

“Η Χούλχα εἶχε συνεφέρει τὸν μελαφό γίγαντα καὶ τοῦ μίλησε γιὰ τὸ αἷμα ποὺ τοῦ εἶχε χαρίσει δὲ Ταρζάν. “Ετσι γυρίζει στὴ Ζούγκλα ψάχνοντας νὰ τὸν βρῇ γιὰ νὰ τὸν εύ-

χαριστήσῃ...

Σὲ λίγες στιγμές δ Γκαούρ βρίσκεται ἔκει καὶ χύνεται ἀτρόμητος στὸ σύμπλεγμα ἀνθρώπου καὶ θεριοῦ ποὺ παλεύουν. Σφίγγει μὲν δύναμι τὸ λαιμὸν τοῦ μαύρου πάνθηρα. Κι δ Ταρζάν βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ καρφώσῃ τὸ μαχαίρι στὴν καρδιὰ του...

Οἱ δυὸς ἀτρόμητοι γίγαντες ἀγκαλιάζονται μὲν ἀφάνταστη χαρά καὶ ἀγάπη!

Τὴν ἴδια στιγμὴν χαρούμενα ξεφωνητὰ ἀντηχοῦν. Εἶναι δὲ Ταταμπού, δὲ Ποκοπίκο καὶ Χουχού. Εἶχαν συναντηθῆ λίγο πιὸ πέρα κι ἀκούγοντας τὴν φασαρία καὶ τὶς φωνές τῆς Ράντας, γύρισαν νὰ δοῖν τὶ συμβαίνει.

— Νὰ μοῦ ζήσετε πιτσουνάκια μου! κάνει δὲ νᾶνος βλέποντας τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Γκαούρ νὰ φιλιῶνται.

‘Η Χουχού ἀναστενάζει:

— Τί κακὸ εἰν’ αὐτό;! Καλὲ δὲ συναμετάξει τοις θὰ φιλιῶνται!

.....
‘Ο ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ζητάει συγγνώμη ἀπὸ τὴν πιανώρια Ταταμπού κι αὐτὴ τὸν συγχωρεῖ.

‘Ο Ποκοπίκο ἐξηγεῖ στὸν Γκαούρ τὰ καθέκαστα:

— ‘Ο μπαρμπαδεινόσαυρος, τὸ λοιπόν, βουτάει τοὺς δυὸς λευκοὺς καὶ χράπτ - χρούπτ, τοὺς χτυπάει κάτω σὰν χταπόδια! Τοὺς σκοτώνει!

— Σοσσ, τοῦ κάνει δὲ μελαφὸς γίγαντας. ‘Η δύστυχη ἀδελφὴ τους δὲν πρέπει νὰ το μάθῃ...

‘Αμέσως, παίρνει τὸ πολύτιμο γυάλινο Χταπόδι καὶ τῆς τὸ προσφέρει λέγοντας:

— Θὰ σὲ βοήθησουμε νὰ ξαναγυρίσης στὴν πατρίδα σου! Τὰ διαμάντια αὐτὰ θὰ σὲ κάνουν πλούσια καὶ εύτυχισμένην!

— Χαλάλι σου, τῆς κάνει δὲ Ποκοπίκο. Εἶσαι νοστιμόλα!

‘Η Χουχού κουνάει μὲν ἀπὸ γοήτευσι τὸ κεφάλι της:

— Καλὲ τύχη ποὺ σοῦ τὴν ἔχουνε καὶ οἱ... ἀσχημομούρες. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

‘Η Ταταμπού φιλάει μὲν ἀγάπη τὴ λευκὴ κοπέλλα καὶ παίρνει ἀργά τὸ δρόμο γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό...

‘Ο Γκαούρ κι δὲ Ταρζάν φεύγουν μὲν τὴ δύστυχισμένη Ράντα. Θὰ τὴν προστατέψουν νὰ βγῆ ἔξω ἀπὸ τὴν ἄγρια Ζούγκλα. Νὰ φθάση στὸ Μεγάλο Λιμάνι. Κι ἀπὸ κεῖ νὰ πάρη τὸ βαπόρι γιὰ τὴ μακρυνὴ Ἀμερική...

.....
‘Ο Ποκοπίκο λέει τώρα στὴν πυγμαία:

— ‘Αειντε νὰ σὲ πάω καὶ ἐσένα στὴ σπηλιὰ τοῦ «Μεγαλειότατου»!... Σίγουρα θὰ φοθάσαι νὰ πᾶς μονάχη!...

‘Η Χουχού χαμογελάει πονηρά:

— Καλὲ πᾶμε, τοῦ ἀποκρίνεται. Πρόσεξε μόνο στὸ δρόμο μὴ κάνης νὰ μὲν φιλήσης, γιατὶ ξέρεις τί θὰ πάθης;

— Τί μωρὴ Μαμζέλ;

— Θά... Θά σέ... φιλήσω καὶ ἔγω! ‘Αμέεεε!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

·Απὸ δεσες περιπέτειες Ζούγκλας ἔχετε διαβάσει,

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

εἶναι ἡ πιὸ ἐνδιαφέρουσα καὶ συναρπαστική.

Γραμμένη ἀπὸ τὸν NIKO B. ROUTSEO

Μιὰ καδιὰ ποὺ κτυπάει ἀλόκοτα—·Ο λευκὸς μὲ τὴν τερατόμορφη μάσκα—Μιὰ ἀρκούδα... γεροντοκόρη!—·Ἐνα ἀνεξήγητο μυστῆριο—Τὸ τρομακτικὸ Τέρας τῆς Ζούγκλας—·Ο μυστηριώδης καὶ μονόφθαλμος μάγος—Στὴν ὑπόγεια κατακόμβη τῆς φρίνης! Τὸ μαγικὸ φίλτρο τῆς Ἀγάπης—Τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς Τζεῖν—·Ἡ ἔξαφάνισις τῆς Ταταμπού—·Ἡ μαγικὴ δύναμι τοῦ Νάχρα· Ντού—·Ἡ καταπακτὴ τοῦ μυστηρίου.

Τὴν ἔρχόμενη Πέμπτη κυκλοφορεῖ:
τὸ 31ο τεῦχος τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Κανένας δὲν πρέπει νὰ μείνη χωρὶς νὰ τὸ διαβάσῃ.

ΑΥΓΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΔΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β ·Αθηνά!

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Έκδοτ. Οίκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—·Αθῆναι
Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ.
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘΜ. ΤΗΞΘΩΝ 30

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΓΚΑΟΥΡ - TARZAN

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφοροῦν σέ δλόκληρη τὴν Ἑλλάδα **ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ**

Συγγραφεὺς ὁ **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ
5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ
13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ
21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΙ
23. Ο ΜΙΤΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ
29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

TARZAN: 'Ό ϊρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!

ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ", ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694